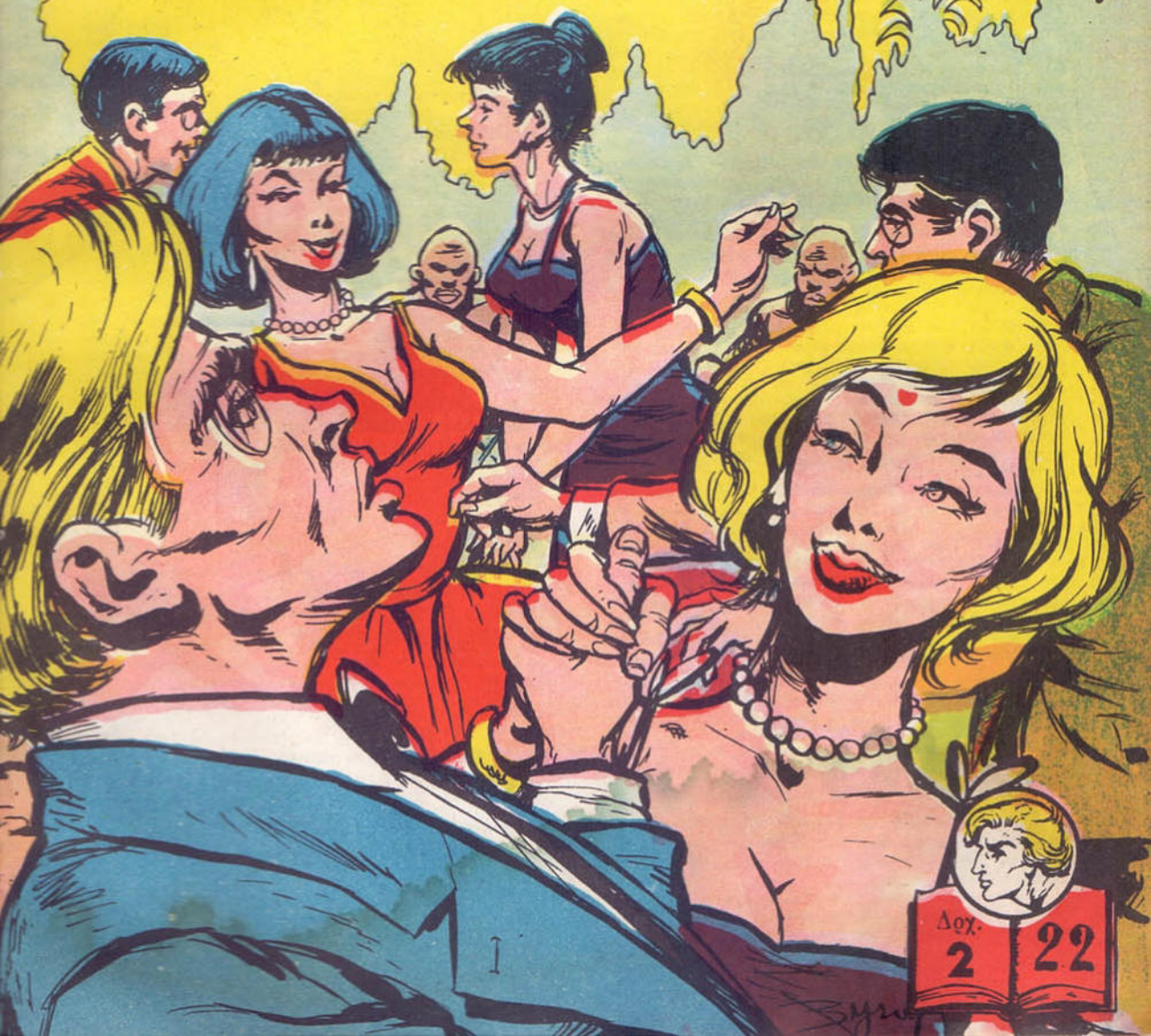

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ

ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ
ΜΕ ΦΡΑΚΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟΚΛ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΡΑΙΝΤΖΕΡ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΗΓΟΥΜΕΝΟ

Η νέα πετάει το άχρηστο πιά όπλο της. Μα και τώρα, δεν είναι άποφασισμένη να παραδοθή στη μοίρα της. Απ' τη θέση που βρίσκεται, κάνει ένα εκπληκτικό πήδημα, πάνω στη ράχη του άλογου που είναι μπροστά της. Κατόπιν, γαντζώνεται απ' τα χαλινάρια, κρεμιέται κάτω από την κοιλιά του. Κρατιέται με το ένα χέρι. Με το άλλο προσπαθεί απεγνωσμένα να λύση τα λουριά, που κρατούν δεμένο το ζώο, στον άξονα της άμαξας. Οι στιγμές που περνούν γεμάτες αγωνία. Το κορμί της όλκληρο είναι λουσμένο στον ιδρώτα.

Οι δολοφόνοι δεν την βλέπουν πιά κι έχουν πάψει να πυροβολούν. Όσο έχουν πλησιάζει τόσο, που ακούει το ποδοβολητά των άλογων τους, σαν να είναι δίπλα της.

Ξαφνικά το δικό της άλογο τινάζεται μπροστά και αρχίζει ν' άπομακρύνεται απ' την άμαξα. Το τελευταίο λουρί λύθηκε κι έχει άλευθερωθή. Είναι γρηγοπόδορο και κερδίζει άποσταση. Η άμαξάνα έξακολουθεί να βρίσκεται κρεμασμένη κάτω απ' την κοιλιά του, για να μη δινή στόχο. Κατευθύνεται προς έναν μεγάλο άμμόλοφο, γεμάτον κάκτους, που ύψώνεται άριστερά της.

Μα οι φονιάδες είναι πολύ κοντά της. Οι σφαίρες βουίζουν άπειλητικά γύρω της. Κουτεύει να πτάση στους πρόποδες του λόφου. Μα ξαφνικά ένα δόλι βρίσκει το άμοιρο ζώο, που μ' ένα πονεμένο χλιμίντρισμα, σωριάζεται στην άμμο. Η κοπέλλα κατακλύθει κι εκείνη στη γή. Μισοζαλισμένη κάνει ν' αναστηκώθη αλλά τα μάτια της γυμίζουν άπο φόκη. Ο ένας απ' τους δολοφόνους την έχει φτάσει. Δεν άπέχει παραπάνω άπο πέντε μέτρα. Έχει ύψώσει την καρμπάνα του και τη σηματοεύει. Η ύπεροχη άμαξάνα άπο ένστικτο στριφογυρίζει με γρηγοράδα πάνω στην άμμο, σαν βαρελάκι. Η σφαίρα του κακούργου σπνώνεται μισό μέτρο δίπλα της. Την ίδια στιγμή όμως, ο άπαισιος εκείνος δολοφόνος, δγάζει μιά δυνατή κραυγή πόνου.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ του στριφογυρίζουν με θανάσιμη άγωνία, ανακατεύει με έφιαλτική έκπληξη. Κυττάζουν τα φτερά ενός ινδιάνικου βέλους, που είναι σπινωμένο στο στήθος του!

Την άλλη στιγμή νοιώθει τα πόδια του να παραλύουν. Τα γόνατά του λυγίζουν και σωριάζεται στο χώμα.

Την ίδια έκπληξη μ' εκείνον ώστόσο, νοιώθει και η Λολίτα, που δεν μπορεί να πιστέψη τα μάτια της. Άλλα, καθώς κάνει ν' αναστηκώθη για δεύτερη φορά, κερώνει.

Ο δεύτερος κακούργος έχει φτάσει κι' εκείνος κοντά κι' αυτή τη στιγμή πηδάει απ' το άλογο του, άκριβώς μπροστά της. Στρέφει την καρμπά-

να καταπάνω της. Σχεδόν άκουμπάει την κάνη στο κεφάλι της. Σφουριχτή σαν φιδίου βγαίνει η φωνή απ' το λαρύγγι του:

— Δέν γλυτώνεις, σκύλα!! Ούτε για προσευχή δεν προλαβαίνεις!...

Και πατάει τη σκανδάλη.

Η σφαίρα του, όμως, τινάζεται ψηλά προς τον γολάζιο ούρανο. Γιατί κι ο ίδιος, τη στιγμή του πυροβολισμού, πέφτει ανάσκελα, μ' ένα βογγητό πόνου. Κάτι σαν ζωντανό βέλος έχει πέσει επάνω του κι' έχει σκάσει μ' άπίστευτη δύναμη στο στομάχι του. Και το κάτι αυτό, είναι ένα νεαρό, ξανθόμολλο άγόρι, ως δεκαεφτά χρόνων, ντυμένο με στολή κάου-μπού. Έχει ξεσηταχτή πίσω άπο τους κάκτους με την ταχύτητα της άστραπής κι' έχει κάνει αυτή την άπίθανη βουτιά με το κεφάλι, σώζοντας τη ζωή της Λολίτας.

Με κομμένη την άνασα άπο το φοβερό χτύπημα, κατακλύθει στην άμμο ο φονιάς. Η καρμπάνα ξεφεύγει απ' τα χέρια του. Παρ' όλ' αυτά, σφίγγει με μανία τα δόντια κι' άπλώνει το χέρι για να την άρπάξη. Μιά τρομερή κλωτσιά στον καρπό, τον κάνει να ουρλιάξη σαν διάβολος. Κυττάζει τον καινούργιο του αντίπαλο, με μάτια κόκκινα άπο τη λύσσα.

Έχει άπίστευτη άνοχη. Μουγκρίζοντας σαν θηρίο άνασπώνεται στα πόδια του. Άλλά ο μικρός κάου-μπού βρίσκεται κοντά του και με μιά γροβιά σαν κεραυνό, τον στέλνει να κυλιστή άλλη μιά φορά μέσα στην άμμο.

Η Λολίτα προσκολλούει με τα μάτια γουρλωμένα απ' την έκπληξη, αυτόν τον άγνωστο νεαρό, που την έχει σώσει. Η ευκινησία, ή δύναμη και ή τόληση του, άνάλογα με την ηλικία του, φαίνονται άπίστευτες.

Άλλά ο άπαισιος κακούργος δεν έχει παραδεχτή άκόμα, πως έχασε το παιχνίδι. Απ' το μέρος που έχει πέσει, κυττάζει κατάπληκτος κι' αυτός, τον αντίπαλό του. Το νεαρό της ηλικίας του όμως φαίνεται να τον καθισχυάζει κάπως. Συλλογίζεται πως οι πρώτες έπιτυχίες του στην πάλη τους, θα ώτειλώνται στο γεγονός ότι τον άφινιδίωσε. Δεν έχει λοιπόν, παρά να κάνει κι' αυτός το ίδιο.

Με μιά άστρατιαία κίνηση, κατεβάζει το χέρι του: στο δεξί του πόδι. Έκει πέρα, χωμένο μέσα στο πετσι της ψαλής υπότας του, βρίσκεται ένα μαχαίρι με βαρεία λαθή. Το τραβάει και έτοιμάζεται να το τινάξει προς το μέρος του έχθρου του, που βρίσκεται μέλις σε λίγων βημάτων άποσταση. Άλλά ούτε αυτό προλαβαίνει να κάνει.

Γρηγορότερος άπο τη σκέψη ο μικρός κάου-μπού, τραβάει το πιστόλι του και πυροβολεί. Το φονικό όργανο πετιέται μακριά άπο τα ματωμένα δαχτυλά του δολοφόνου, που βλαστημάει άπαισία και το εκχτώνει με τ' άλλο του χέρι. Μανιασμένος τεντίζει δεξίος και παρα τους πόνους του, ορμίζει σαν σπινωμένο ταύρος. Η άριστερή γροβιά του εαγνί να βρη το πρόσωπο του ξανθού έλλη. Αυτός όμως έχει σκυψει κιόλας και καθώς ο ληστής τεντίζει με τη φορά που έχει άπο μπρος του, του δίνει μιά τρομερή άγκωνιά στο στομάχι. Ο φονιάς διπλώνεται στα δύο, βογγώντας σαν βόδι που το σφάζουν. Κι' έτσι όπως ελπει διπλωμένος, τούρχεται και μιά φοβερή γροθιά κάτω άπο το στήθον, που τον τινάζει πάλι ανασκελά.

Τούτη τη φορά ο κακούργος δεν έχει καμμία ελπίση να ένασωσώθη. Ούτε καν προσπαθεί. Κρατώντας το στομάχι του, κυλιέται σαν συχαμένο έρπετό πάνω στην άμμο.

Η ΛΟΛΙΤΑ σηκώνεται βροθια και πλησιάζει γεμάτη εγνωσσύνη τον σωτήρα της, που δεν είναι άλλος άπο τον μικρό «Ραίντζερ», τον Τιμ Ντόναχιου.

Ο μικρός κάου-μπού, όμως, δεν της δίνει καμιά σημασία. Ψάλλεγες πως ούτε την έχει δη καν. Την ώρα που εκείνη του άπλώνει το χέρι κι' ανοί-

ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ ΜΕ ΦΡΑΚΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟΚΛ

Τὸ βότανο ("Ἀρχάνκ")

Ο ΤΑΡΖΑΝ, ἡ Ζάμπα καὶ τὰ δύο παιδιὰ, μαζί με τὸν πραγματικό Ζαντόβ, τόλμησαν νὰ πλησιάσουν τὴ μολυσμένη ἀπὸ τὸ μικρόβιο τῆς λέπρας περιοχή τοῦ «Κόκκινου Πύργου».

Μέσα σ' αὐτόν, ὅπως ξέρουμε, οἱ κανίβαλοι τῆς Βούρχα-Λάγκα εἶχαν κρύψει γιὰ λογαριασμό της,

τὸν μεγάλο θησαυρὸ τῶν δύο προϊστορικών ἀνθρώπων: τοῦ Μπούκ καὶ τῆς Κράν.

Ἔτσι, οἱ ἥρωές μας, προσβάλλονται, ἀλλοίμονο, ἀπὸ τὴ φοβερὴ καὶ καταραμένη αὐτὴ ἀρρώστεια. Βρίσκονται πεσμένοι κάτω, μισοφαναίσητοι καὶ σὲ κακὰ χάλια!

Ἔς κι' αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος λεπρὸς τοῦ «Κόκκινου Πύργου», ποὺ οἱ ἄνθρωποι τῆς Βούρχα Λάγκα εἶχαν κλείσει ἔξω ἀπ' αὐτόν, λυπάται νὰ τοὺς βλέπῃ. Πονάει νὰ παρακολουθῆ τὸ φοβερὸ τους μαρτύριο!

Καὶ σπκῶνοντας μιὰ πέτρα ἐτοιμάζεται νὰ τοὺς σκοτώσῃ. Νὰ τοὺς λυτρώσῃ μιὰ ὦρ' ἀρχήτερα ἀπὸ τὸ τραγικὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς τους.

Μὰ νά: Τὴ στιγμή ποὺ ὁ Ραχάν ἔχει σπκῶσει τὴν πέτρα γιὰ νὰ τσακίσῃ πρῶτα τὸ

κεφάλι τοῦ Ζαντόβ, ἄγρια τρομακτικὰ οὐρλιαχτὰ ἀντηχοῦν:

Οἱ δύο προϊστορικοὶ ἄνθρωποι — ὁ Μπούκ καὶ ἡ Κράν — ποὺ παρακολουθοῦσαν, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, τὸν Ζαντόβ ποὺ τοὺς εἶχε σώσει, πρὶν λίγο, τὴ ζωὴ, ξεπετιῶνται ξαφνικὰ πίσω ἀπὸ κάποιον πυκνὸ καὶ μεγάλο θάμνο. Τρέχουν με κατεύθυνσι πρὸς τὸν λεπρὸ ποῦ — εἶναι ἐτοιμὸς νὰ τοῦ τσακίσῃ τὸ κεφάλι — ἀνεμίζοντας τὰ φοβερά τους πέτρινα τσεκούρια (*).

Τὰ γεγονότα ποὺ ἐπακολουθοῦν δὲν εἶναι μόνον τραγικά, μὰ καὶ ἀναπάντεχα:

Σὰν πρώτη ἐνέργειά τους οἱ δύο προϊστορικοὶ ἄνθρωποι, σκοτώνουν — τσακίζοντας τὸ παραμορφωμένο κεφάλι του — τὸν δυστυχισμένο λεπρὸ. Τοῦ χαρίζουν τὸν λυτρωτὴ θάνατο ποὺ τόσο λαχταροῦσε στὴ μαρτυρικὴ του ζωὴ! Τὸν θάνατο ποὺ ἀπὸ χρόνια θὰ τὸν εἶχε κερδίσει μόνος του, ἂν ἡ αὐτοκτονία δὲν ἦταν γιὰ τὴ θρησκεία του τὸ πιὸ καταδικασμένο ἀνθρώπινο ἀμάρτημα...

Ἔστερα ὁ Μπούκ καὶ ἡ Κράν, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στοὺς ἥρωές μας ποὺ χαροπαλεύουν κάτω, καταλαβαίνουν πῶς ὁ κακὸς δαίμονας τῆς λέπρας ἔχει μπι μέσα στὰ κόκκινα ξαναμμένα κορμιά τους. Καὶ πῶς γρήγορα ὁ μαῦρος θάνατος θάρρη νὰ τοὺς ἀγκαλιάσῃ.

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος τῆς «Ζούγκλας» ἀριθμ. 21, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Ὁ ΛΕΠΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ».

Μά οι προϊστορικοί άνθρωποι, ούτε για τόν Ταρζάν και τη Ζάμπια, ούτε για τὰ δύο παιδιά ενδιαφέρονται: Ζήσουν ή πεθάνουν τὸ ἴδιο τοὺς κάνει. Μποσά τους ὄμως ξεψυχάει ὁ Ζαντόβ. Ὁ μελαχροινὸς νέος ἄνδρας ποὺ τοὺς ἔχει σώσει τὴ ζωὴ. Κι' αὐτόν, μονάχα, νομίζουν πῶς ἔχουν ὑποχρέωσι νὰ σώσουν.

Ἀπὸ τὴν προαιώνια ἐποχὴ ποὺ εἶχαν ζήσει, ἤξεραν πολλὰ θαυματοργὰ γιαιτροσόφια, ἄγνωστα στὰ σημερινὰ χρόνια.

Καὶ νά: Ἀμέσως καὶ οἱ δύο παρατάνε βιαστικοὶ τὸν ἐτοιμοθάνατο προστατευόμενό τους. Ξεμακραίνουν ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ βρίσκεται μαζί με τοὺς ἄλλους. Ἀρχίζουν νὰ ψάχνουν τρυπώνοντας μέσα στὰ κουφώματα τῶν γέρικων δέντρων. Ἀναζητοῦν κάτι ποὺ δὲν ξέρεи σήμερα κανένας ἀπὸ τοὺς γιαιτροὺς καὶ τοὺς Μάγους τῆς Ζούγκλας.

Εἶναι ἓνα παρασιτικὸ βότανο ποὺ φυτρώνει μονάχα μέσα σ' αὐτὰ τὰ κουφώματα τῶν γέρικων αἰωνόβιων δέντρων. Καὶ ὁ Μπούκ καὶ ἡ Κράν δὲν ἀργοῦν νὰ τὸ βροῦν καὶ νὰ τὸ μαζέψουν.

Εἶναι τὸ βότανο «Ἀρχάνκ», ὅπως λεγόταν στὰ προϊστορικά χρόνια ποὺ οἱ δύο αὐτοὶ ἀγριάνθρωποι εἶχαν ζήσει. Σήμερα, οἱ σύγχρονοι ἰθαγενεῖς τῆς Ζούγκλας τὸ λένε «Βούν». Καὶ δὲν εἶναι γι' αὐτοὺς παρὰ ἓνα κοινὸ ἄχρηστο βότανο. Ποὺ δὲν ἔχει καμμιά θεραπευτικὴ ἱκανότητα στὶς ἀρρώστειες.

Οἱ δύο προϊστορικοὶ ἄνθρωποι τρέχουν τώρα κοντὰ στὸν ἐτοιμοθάνατο Ζαντόβ. Γονατίζουν δεξιά καὶ ἀριστερά του. Ἀρχίζουν νὰ μασῶνε τὰ λεπτὰ ὠχροκιτρινοπράσινα φύλλα τοῦ βότανου. Καὶ τὸν πολτὸ ποὺ γινόταν, ἀνακατεμένους μετὸ βρωμερὸ σάλιο τους, τὸν φτύνουν μέσα στὸ ἀνοικτὸ, ἀπὸ τὴν ἀγωνία, στόμα τοῦ Ζαντόβ.

Ἔτσι, τὸ ἀπίστευτο θαῦμα δὲν ἀργεῖ νὰ γίνη: Τὸ κόκκινο ξαναμμένο πρόσωπο καὶ κορμὶ τοῦ «Ἑλληνα» ἀρχίζει σὲ λίγο νὰ ξεθωριάζη. Νὰ ξαναπαίρῃ τὸ φυσιολογικὸ του χρῶμα. Ἡ βαρεῖα καὶ γρήγορη ἀναπνοή του νὰ ξαλαφρώνη. Νὰ ξαναμπαίνει

στὸν κανονικὸ ρυθμὸ τῆς. Καὶ ἡ ζωὴ νὰ ξαναγυρίζῃ, σιγὰ — σιγὰ, στὸ μισοπεθαμένον κορμὶ του.

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι, κάτι πυκνὰ χαμόκλαδα ἀνασαλεύουν ἐλαφρά. Κάποιος ἄνθρωπος, κρυμμένος πίσω ἀπ' αὐτὰ, παρακολουθεῖ τὸν Μπούκ καὶ τὴν Κράν.

Ἔνας σωτήρας ποὺ μένει ἄγνωστος!

Οἱ ΔΥΟ προϊστορικοὶ ἄνθρωποι θρῖσκουν σὲ λίγο πῶς ἡ ἀποστολή τους τέλειωσε.

Ἡ κακιὰ θανατερὴ ἀρρώστεια ἔχει σκοτωθῆ πιά μέσα στὸ κορμὶ τοῦ προστατευομένου τους. Σὲ λίγο ὁ Ζαντόβ θὰ συνέλθῃ. Θὰ πεταχθῆ ὀρθός. Θὰ εἶναι σὲ θέ-

σι νὰ προστατεῖται μόνος τὸν ἑαυτὸ του.

Ἔτσι, ὁ Μπούκ καὶ ἡ Κράν φεύγουν. Παίρνουν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὸ βαθὺ ὑπόγειο σπήλαιο. Ἐκεῖ ποὺ ζοῦσαν πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια. Καὶ ποὺ ξαναζοῦν καὶ πάλι σήμερα, ὕστερ' ἀπὸ τὸ τεράστιο χρονικὸ διάστημα ποὺ εἶχαν διατηρηθῆ στὴ ζωὴ, καταπλακωμένοι μέσα στοὺς προϊστορικοὺς παγετώνες.

Μὰ μόλις οἱ δύο σωτήρες τοῦ Ζαντόβ ξεμακραίνουν τόσο ὅσο νὰ μὴν ἀκούγεται πιά τὸ βαρὺ ποδοβολητὸ τῶν γυμνῶν ποδαριῶν τους, τ' ἀντικρυνὰ πυκνὰ χαμόκλαδα ἀνασαλεύουν πάλι.

Καὶ νά: Μέσα ἀπ' αὐτὰ ξεπετιέται βιαστικός κι' ἀνυπόμονος ἓνας νέος μελαχροινὸς ἄνδρας. Ἴδιος ἀκριβῶς μ' ἐκεῖνον ποὺ ὁ Μπούκ καὶ ἡ Κράν εἶχαν, πρὶν λίγο, σώσει ἀπὸ τὴ λέπρα.

Εἶναι ὁ σωσίας τοῦ Ζαντόβ ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ βρίσκεται κάτω, μόλις τώρα ἀρχίζοντας ν' ἀνασαλεύῃ καὶ νὰ συνέρχεται.

Ὁ δεῦτερος Ἑλληνας, ποὺ εἶχε δῆ καὶ παρακολουθῆσαι τὰ γιαιτροσόφια τῶν δύο προϊστορικῶν ἀνθρώπων, τρέχει κοντὰ στὸ Ζαντόβ.

Πλάι στὸν γιαιτρεμένο φίλο του βρίσκει ἀρκετὰ φύλλα τοῦ βότανου «Ἀρχάνκ» ποὺ εἶχαν περισέψει. Τὰ παίρνει με λαχτάρια στὰ χέρια του. Γονατίζει πρῶτα πλάι στὴν ὁμορφὴ Ζάμπια. Μασάει μερικὰ ἀπ' αὐτὰ καὶ τὰ βάζει στὸ στόμα τῆς. Ἀμέσως μετὰ κάνει τὸ ἴδιο καὶ τὸν Ταρζάν. Ἦστερα στὴν Τσιχλ. Καὶ τελευταία στὸν Κακαράκ.

Μὰ νά: Μόλις τελειώνει καὶ με αὐτόν, ξαφνιάζεται. Πετιέται ὀρθός. Ἀφουγγράζε-

Κάθε Τρίτη

● Μία αὐτοτελὴς περιπέτεια!

ΖΟΥΓΚΛΑ

● Ζωηρὲς συγκινήσεις, συναρπαστικὰ ἐπεισόδια!

Κάθε Τρίτη

ται ανήσυχος...

Βαρεία ανθρώπινα ποδοβολητά ακούγονται να πλησιάζουν...

«Ποιοί νάναι άρα γε;» αναρωτιέται, καθώς τὸ πρόσωπό του κλωμιάζει από φόβο!

Δέν φοβάται, βέβαια, γιά τόν έαυτό του. Είναι και αυτός γενναίο κι' άτρόμητο παλληκάρι σάν τόν Ζαντόβ. Δέν του μοιάζει μονάχα στήν έξωτερική εμφάνισι, μά και στήν καρδιά. Καί στήν ψυχή!

Ό «Σωσίας» φοβάται γιά τή ζωή τών τεσσάρων, ή καλύτερα τών πέντε ανθρώπων — ό Ζαντόβ δέν έχει ακόμα σηκωθεί — πού βρίσκονται κάτω ανήμποροι νά προστατεύουν τόν έαυτό τους.

Κι' αναρωτιέται πάλι:

— Θα μπορέσω άρα γε, μονάχος μου έγώ, νά τους προστατέψω και νά τους σώσω άν βρεθούν, τυχόν, σέ κίνδυνο;

Όμως, αλλοίμονο! Πρίν, καλά - καλά, τελειώση τους άπαισιόδοξους συλλογισμούς του, δυό γιγαντώσωμοι άγριάνθρωποι παρουσιάζονται. Είναι λαχανιασμένοι έπό τὸ τρέξιμο.

Και νά: σταματούν ξαφνιασμένοι μπροστά του. Κυττάζουν πρώτα τόν Ζαντόβ πού βρίσκεται κάτω. "Υστερ' αυτόν. Καί τὰ μεγάλα άγρια μάτια τους γουρλώνουν από κατάπληξη!

Άπό τή μιὰ μεριά άντικρύζουν κάτω τόν Ζαντόβ. Άπό τήν άλλη όρθόν πάλι τόν... Ζαντόβ!

Και ό τρομακτικός Μπούχ με τήν έπίσης τρομακτική γυναίκα του — γιατί αυτοί ήταν οί νεοφερμένοι — φαντάζονται τόν σωσία σάν δαίμονα πού ήρθε νά σκοτώση τόν προστατευόμενό τους.

Έτσι, σηκώνοντας τὰ πέτρινα τσεκούρια τους, χύνονται νά τού τσακίσουν τὸ κεφάλι.

Πανικόβλητος ό σωσίας σκαρφαλώνει σβέλτος στόν κορμό κάποιου μικροῦ κοντινοῦ δέντρου. Φθάνει γρήγορα μέχρι τὰ πιὸ ψηλά κλαδιά του.

Οί δυό προϊστορικοί άνθρωποι δείχνουν, στήν περίπτωσι αυτή, τήν τρομακτική μυσική τους δύναμι. Σπρώχνουν άμέσως τόν κορμό τού δέντρου όσο πιὸ δυνατά μπορούν. Καί τὸ άπίστευτο θαῦμα δέν άργεί νά γίνη: Ό κορμός — πού δέν είναι ούτε πολύ χοντρός, μά ούτε και πολύ λεπτός — τρίζει, γιά λίγο, στό σπρώξιμό τους. Τέλος άρχίζει νά ξεριζώνεται. Νά γέρνη πρὸς τήν κατεύθυνσι πού τὸ σπρώχνουν. Νά σωριάζεται βαρὺ κάτω. Μαζί με τόν πανικόβλητο άνθρωπο πού βρισκόταν σκαρφαλωμένος στά κλαδιά του!

Η πῶσι αυτή βέβαια είναι άργή και ό σωσίας δέν παθαίνει κανένα κακό. Όμως κολουφλαρισμένος κάτω από τὸ πυκνὸ φύλλωμα τού πεομένου δέντρου καταφέρνει

Ξαφνικά έξη πυροβολισμοί άντηχούν. Οί σφαίρες αλλοίμονο βρίσκουν πάνω στους δυό προϊστορικούς ανθρώπους. Τόν Μπούχ και τήν Κράν.

νά ξεφύγη. Νά κρυφτή, χωρίς νά τόν δοῦν μέσα σ' ένα θάμνο, λίγο πιὸ πέρα.

Ό Μπούχ και ή Κράν ψάχνουν άμέσως στά κλαδιά τού δέντρου. Δέν τόν βρίσκουν όμως πουθενά. Κι' αυτό τους πείθει περισσότερο τώρα πώς ό άνθρωπος πού έμοιαζε τόσο πολύ τού σωτήρα τους, δέν ήταν παρά δαίμονας.

Στὸ μεταξὺ, τὰ μάτια του, παίρνουγ τόν Ταρζάν, τή Ζάμπα και τὰ δυό παιδιά ν' άνασαλεύουν. Καί στὸ πρωτόγονο μυαλό τους γεννιέται μιὰ άπίθανη ύποψια:

«Μήπως έτοιμάζονται κι' αυτοί νά σηκωθούν γιά νά σκοτώσουν τόν αγαπημένο τους Ζαντόβ;»

Και πρίν προλάβη ό Ζαντόβ, πού στὸ μεταξὺ έχει συνέλθει, νά τους έμποδισι, χύνονται, άνεμίζοντας τὰ πέτρινα τσεκούρια τους νά τους τσακίσουν τὰ κεφάλια.

— Μήηή!, φωνάζει με άπόγνισι ό "Έλληνας βλέποντας τή συμφορά πού πρόκειται νά γίνη.

Μά ή κραυγή του χάνεται, σχεδόν άμέσως, στους έκκωφαντικούς κρότους έξη γρήγορων πυροβολισμῶν.

“Έξη πυροβολισμοί

Ο ΜΠΟΥΧ κι' ή Κράν θγάζουν σπαρακτικά ξεφωνητά. Ό πρώτος κάνοντας μερικές περιτροφές γύρω από τόν άξονά του, θροντοχυπιέται μπρούμυτα κάτω. Η δεύτερη, γέρνοντας πρὸς τὰ πίσω, γκρεμίζεται άνάσκελα. Είναι και οί δυό τους νεκροί!

Άλλοίμονο!..... Οί τρομακτικά χεροδύναμοι αυτοί άνθρωποι πού, πρίν λίγο είχαν ξεριζώσει με τὰ χέ-

Ἡ Τσίχλ ἀκολουθεῖ τὸν Κακαράκ φωνάζοντας:
— Νὰ μοῦ ζήσης, Τζίτζιφιόγκο μου! Νὰ μοῦ
ζήσης ἥρωικέ μου... ἦρωα!

ρια τους ἓνα ὁλόκληρο δέντρο, στάθηκαν ἀνήμποροι μπροστὰ στὶς μικροσκοπικὲς σφαῖρες ἑνὸς πιστολιοῦ κι' ἔπεσαν ἀψυχα θύματά του!

Μιά ζωὴ! Μιά ἀπέραντα μεγάλη ζωὴ — πάνω ἀπὸ 25.000 χρόνων — βρῆκε τώρα πιά τὸ τραγικό, ἀλλὰ μοιραῖο τέλος τῆς!

Σαστισμένος ὁ Ζαντόβ μπροστὰ στὸ ἀναπάντεχο φονικὸ πὺλὲρ, γυρίζει τὰ μάτια του πρὸς τὴν κατεύθυνσι ἀπ' ὅπου ἀκούστηκαν οἱ πυροβολισμοί.

Τὴν ἴδια στιγμή πίσω ἀπὸ κάποιον ἀντικρινὸ θάμνο, ξεπετιέται ὁ σωσίας του. Στὸ δεξιό του χέρι καπνίζει ἀκόμα τὸ πιστόλι πὺλὲρ ἔχει χαρίσει τὸν θάνατο στοὺς δυὸ προϊστορικοὺς ἀνθρώπους.

— Ἐσύ, «Ζαντόβ», τοὺς σκότωσες; ρωτᾷτε χαμένα.

— Ναί, Ζαντόβ!, τοῦ κάνει ἐκεῖνος. Ἄν ἀργοῦσα νὰ πυροβολήσω δὲν θὰ ζοῦσαν τώρα οὔτε ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα, οὔτε τὰ δυὸ παιδιὰ!

Ἄνήμερος νὰ συγκεντρωθῆ ἀκόμα ὁ Ζαντόβ, τὸν ξαναρωτᾷτε:

— Κι' ἐσύ; Κι' ἐσύ, πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

Ἄνθρωπος τοῦ ἀποκρίνεται ἐρωτηματικά καὶ παραξενεμένος:

— Δὲν μοῦ εἶχες πῆ νὰ σὲ παρακολουθῶ ἀθέατος;

Κι' ἐξηγώντας του, μὲ λίγα λόγια, ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ, καταλήγει:

— Τὸ γιατροσόφι πὺλὲρ νὰ κάνουν ὁ Μπούκ καὶ ἡ Κράν σ' ἐσένα, τὸ ἔκανα καὶ στοὺς ἄλλους τέσσερις συντρόφους σου. Σὲ λίγο θὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ ὄρθιοι καὶ γεροὶ ὅπως εἶσαι κι' ἐσύ!

Ἄνθρωπος τοῦ ἀποκρίνεται τὸ σφίγγει τὸ χέρι:

— Σ' εὐχαριστῶ, καλέ μου φίλε, τοῦ λέει, γιὰ τὴ ζωὴ πὺλὲρ μᾶς ἔσωσες. Μὰ γιὰ νὰ τὸ κάνης αὐτὸ, ἀφαίρεσες τὴ ζωὴ δυὸ ἄλλων ἀνθρώπων...

Μένει γιὰ λίγες στιγμὲς βαθεῖα συλλογισμένος. Ἄνθρωπος συνεχίζει:

— Ἴσως ὅμως τὸ κακὸ αὐτὸ πὺλὲρ ἔγινε νὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Ὁ Μπούκ καὶ ἡ Κράν ἔπρεπε νὰ εἶχαν πεθάνει πρὶν ἀπὸ πολ- λὲς χιλιάδες χρόνια! Δὲν ἦταν καθόλου φυσικό νὰ ζοῦν ἀκόμα. Κι' ἴσως καὶ γι' αὐτοὺς ἡ ζωὴ νὰ ἦταν σήμερα βάρος ἀθά- στακτο!...

Κι' ἀποτελειώνει μὲ μιὰν εὐχή:

— Ὁ θεὸς τῆς Ζούγκλας ἄς συκωρέσῃ τὴν πράξι σου!

Μὰ νά: Πρὶν, καλὰ - καλὰ, ἀποτελειώσῃ τὴν εὐχή του, ὁ Σωσίας τὸν σκουντάει ἀ- νήσυχος.

— Ὁ Ταρζάν ἀνασαλεύει! τοῦ λέει σιγά. Πρέπει ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ μας νά...

— Φύγε ἐσύ!, τοῦ κάνει πρὸς ἀνήσυχος ὁ Ζαντόβ. Χάσου ἀμέσως πρὶν σὲ δῆ! Καὶ φρόντισε νὰ βρῖσκεσαι πάντα κοντὰ μου.

Κι' ἀλήθεια: Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ πὺλὲρ μοιά- ζουν μεταξὺ τους σὰν σταγόνες νεροῦ, ἔ- χουν κάνει βαρὺ ὄρκο: Νὰ μὴ παρουσιάζ- νωνται ποτὲ μαζὶ καὶ οἱ δυὸ, μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους.

Ἔτσι, ὁ Σωσίας, σβέλτος καθὼς εἶναι, καταφέρνει νὰ γλυστρήσῃ μπουσουλώντας γρήγορα πίσω ἀπὸ κάτι πυκνὰ χαμόκλαδα. Κι' ἀπὸ ἐκεῖ, ἔρποντας σὰν φίδι πάντα, νὰ ἐξαφανισθῆ...

Λίγο μετὰ, πρῶτος ὁ Ταρζάν, ὕστερα ἡ Ζάμπα καὶ τελευταῖα τὰ δυὸ παιδιὰ, συνέρ- χονται. Πετιῶνται ὄρθιοι.

Ὁ Κακαράκ χαμοουριέται τανύοντας τοὺς μῦνες τῶν μπράτσων του:

— Ἄμάν, ἀδερφέ μου καὶ κατὰ πὺλὲρ μοῦ φαίνεται τὴν εἶχαμε («ψῆσιν») ὅλοι μας!

— Καλὲ ποιά; ρωτᾷτε ἡ Τσίχλ.

— Τὴ νόσος Λεπρία!, τῆς ἀποκρίνεται.

— Καὶ γιατί δὲν πεθάναμε, καλέ; τὸν ξαναρωτᾷτε.

— Γιατὶ κάποιος γιατρός θὰ μᾶς ἔκανε καλὰ!

— Ποιός;

— Μακάρι νῶξερα! Αὐτὸν ψάχνω νὰ βρῶ: κι' ἐγὼ γιὰ νὰ τοῦ... πληρώσω τὴ βίτσι!

Ἡ χοντρή ἀνσυχὴ:

— Καλὲ πρέπει κι' ἐγὼ, Τζίτζιφιόγκο μου, νὰ τοῦ πληρώσω... («ἐπίσκεψις»)

Ὁ Κακαράκ δὲν προφθαίνει ν' ἀποκριθῆ. Τὴν ἴδια στιγμή ἡ ματιὰ του πέφτει λίγο- πρὸς πέρα. Ἐκεῖ πὺλὲρ βρίσκονται κάτω τὰ πτώματα τοῦ Λεπρού καὶ τῶν δυὸ προϊστο- ρικῶν ἀνθρώπων. Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα δὲν τοὺς ἔχουν δῆ ἀκόμα:

— Ζὴ σὲ λόγους μου, παιδιὰ!, φωνάζει χαρούμενος. Ὁ «Σκωροφαγῶμενος» κι' οἱ δυὸ «Πετροσεκουράδες» τινάζανε τὰ πε- ταλάκια τους. Καὶ στὰ δικά μας μὲ τὸ κα- λὸ! Χά, χά, χάσα!...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ ἡ Ἑλλη- νίδα γυρίζουν κατάπληκτοι. Ἄντικρύζουν μὲ δέος τοὺς νεκρούς.

Ο Κακαράκ διαφωνεί

ΟΙ ΔΥΟ προϊστορικοί άνθρωποι σφίγγουν ακόμα στα κοκκαλιασμένα τους χέρια τα πέτρινα τσεκούρια.

— Ποιός τούς σκότωσε; ρωτάνε και οι δυο μαζί.

Ο Ζαντόβ που δεν θέλει να παρουσιάση την ύπαρξη του σώσια του, τούς άποκρίνεται μ' ένα ψέμα:

— Δεν ξέρω... Όταν γίνηκαν τὰ φονικά έγω βρισκόμουν άναίσθητος όπως κι' έσείς. Όταν πάλι λίγο πριν από σας, συνήλθα, κανέναν κρότο δεν άκουσα...

— Κρότο; ! κάνει παραξενεμένος ο Ταρζάν. Γιατί μιλάς για «κρότο»; !

Κι' άμέσως, μ' ένα - δυο πηδήματα φθάνει κοντά στα πτώματα του Μπούχ και της Κράν. Με την πρώτη δμης ματιά που ρίχνει στα μισόγυμνα κορμιά τους, παραξενεύεται ακόμα περισσότερο:

— Ζαντόβ!, τού φωνάζει, κυττάζοντάς τον καχύποπτα. Πές μου άμέσως: Άφου ήσουν άναίσθητος - όπως είπες - πώς ξέρεις πώς οι άνθρωποι αυτοί σκοτώθηκαν από πυροβόλο όπλο;

Ο Έλληνας καταλαβαίνει άμέσως την γκάφα που έκανε λέγοντας πώς «δεν άκουσε κανέναν κρότο». Πανέξυπνος όμως καθώς είναι, καταφέρνει να ξεφύγη σαν χέλι.

Άποκρίνεται χαμογελώντας.
— Κι' έου ήσουν άναίσθητος, Ταρζάν. Κι' όμως, τώρα που τούς είδες, ξέρεις πώς σκοτώθηκαν με πιστόλι.

— Τί θέλεις να πής; ρωτάει χαμένα ο άρχοντας της Ζούγκλας.

— Θέλω να πω πώς λίγο πριν συνέλθετε, είχα έξετάσει κι'έγω τὰ πτώματα του Μπούχ και της Κράν...

Ο Ταρζάν - καλής πίστεως πάντα - καταλαβαίνει τώρα πόσο άνόπη ήταν ή ύποψία του.

— Καί, φυσικά, συμπληρώνει, είδες τις πληγές τους πώς είναι από σφαίρες. Όπως τις βλέπω τώρα κι' έγω...

Ο Κακαράκ γυρίζει στην Ταίχλ:

— Είδες, μωρέ Χοντρή, τι κουτοί που είναι και οι δυό τους;

— Γιατί καλέ;

— Γιατί περίμεναν να δούν τις πληγές για να μάθουνε πώς οι «λεγόμενοι» σκοτώ-

θηκαν διά μπιστόλεως.

— Μπορούσαν να τὸ μάθουν κι' άλλοιώς, καλέ;

— Καί βέβαια. Μ' έναν άλλον, πολύ έξυπνο τρόπο!

— Δηλαδή;

— Άπλουστάτα: Άν είχαν σκεφτῆ να συνέλθουν λίγο νωρίτερα. Όπότε... θάκουγαν τούς πυροβολισμούς και θά καταλάβαιναν πώς...

Μά ο άμοιρος δεν προφθάνει να ολοκληρώση τὸ συλλογισμό του. Μιά ξαφνική σερκιά της Χοντρῆς, με ταυτόχρονη κλωτσιά στα «μαλακά» του, τὸν κάνει να κουτρουβαλήση πέντε θήματα μακρυνά:

— Καί μπαρδὸν για τὴν... καρπαζοκλώτσοις!, τὸ λέει.

Ο Κακαράκ λέει φιλοσοφικά:

— Κι' ύστερις τού λένε πώς αί γυναίκαί είναι... αδύνατα πλάσματα!

Λίγο πιὸ περα ο Ταρζάν, ο Ζαντόβ και ή Ζάμπα κουβεντιάζουν για τὸ θησαυρό που οι καννίβαλοι της Βούρχα Λάγκα - όπως έμαθαν από τὰ δυό παιδιὰ - τὸν είχαν κρύψει μέσα στὸν Κόκκινο Πύργο.

— Να σπάσουμε τὴν πόρτα και να τὸν πάρουμε!

— Όχι ακόμα, μωρμουρίζει συλλογισμένος ο άρχοντας της Ζούγκλας. Πρέπει πρώτα να τραθήξουμε άπ' έδω και να θάψουμε τὸ πτώμα του Λεπροῦ. Δεν πρέπει να μάθη ή μαύρη βασίλισσα πώς ο Ραχάν δεν ζῆ πιά.

— Γιατί; ρωτάει ή Ζάμπα.

— Γιατί τότε θα φοβηθῆ για τὸ θησαυρό της. Καί θα θάλη άμέτρητους ώπλισμένους φρουρούς γύρω από τὸν Κόκκινο Πύργο...

— Τώρα γιατί δεν είχε θάλει φρουρούς;

— Γιατί πίστευε, και είχε δίκιο, πώς καλύτερος φρουρός από τὸν Λεπρό δεν μπορούσε να βρεθῆ για τὸ θησαυρό. Ποιός ποτέ θα τολμούσε να μπῆ μέσα άφου ήξερε πώς τὸ μικρόβιο της λέπρας θα τὸν έστελνε γρήγορα στὸν άλλο κόσμο;

Ο Ζαντόβ συμφωνεί:

Ο Σωσίας γονατισμένος πλάι στη Ζάμπα, κάνει τὸ ίδιο γιατροσόφι που πριν λίγο ο Μπούχ και ή Κράν είχαν κάνει στὸν Ζαντόβ.

— Δίκνο έχεις, Ταρζάν. Πρέπει να κρύψουμε άμέσως κάτω από τη γη το πτώμα του Λεπρού. Για να νομίξη η Βούρχα Λάγκα πώς εξακολουθεί να ζή μέσα στον πύργο του. Και να είναι ήσυχη πώς τα μικρόβια της άρρώστειας του φρουρούνε άγρυπνα τα πολύτιμα κλεμμένα πετράδια της;

— Άκριθώς, τού κάνει ο άρχοντας της Ζούγκλας. Τώρα, πού πέθανε ο Ραχάν, θά πεθάνη σιγά - σιγά και το μικρόβιο της Λέπρας του. "Άς τόν θάψουμε λοιπόν και άς περιμένουμε μερικές μέρες. "Υστερα σπάμε την πόρτα του Κόκκινου Πύργου και παίρνουμε το θησαυρό...

"Όλοι είναι σύμφωνοι να γίνη έτσι. Μόναχο ο Κακαράκ — πού στο μεταξύ έχει πλησιάσει — διαφωνεί:

— Του λόγου μου λέω να μπουκάρουμε τώρα μέσα και να πάρουμε λίγα πετράδια για προκαταβολή: Κάλιο πέντε και στο χέρι, παρά δέκα και καρτέρι, πού λέει και ή παροιμία.

Κανένας όμως δεν δίνει σημασία στα λόγια του.

'Ο Ταρζάν και ο Ζαντόβ δένουν μ' ένα χορτόσχοινο το νεκρό Λεπρό από τα πόδια. Και τραβώντας σέρνουν το πτώμα του προς κάποια κοντινή στον Πύργο χαράδρα. Κάπου εκεί στο βάθος της θά τόν θάψουνε.

Οί άλλοι δυο νεκροί προϊστορικοί άνθρωποι είναι τόσο βαρείς πού θά χρειάζονταν και πολλοί άλλοι χεροδύναμοι άνδρες για να τούς τραβήξουν. "Ετσι, με μεγάλη λύπη τούς αφήνουν εκεί. Στη διάθεση των πεινασμένων θεριών και όρνιων!

Πολύ άδοξο το τέλος των προϊστορικών αυτών ανθρώπων πού, αν, αντί να έμφανιστούν στην άγρια Ζούγκλα, είχαν έμφανιστή στον πολιτισμένο Κόσμο, θά είχαν συνταράξει τού ζροφούς της γής.

Μά νά: Μόλις φθάνουν στα χείλια της χαράδρας και παρατάνε το πτώμα του Λεπρού να γκρεμιστή κάτω, κάτι σοβαρό κι αναπάντεχο γίνεται.

Έπιδρομή μαύρων Δαιμόνων

ΑΓΡΙΟΙ άλαλαγμοί φθάνουν ξαφνικά στ' αυτιά τους. Μαζί μ' αυτούς και γρήγορο ποδοβολητό ανθρώπων πού πλησιάζουν.

Ταυτόχρονα, από την ίδια κατεύθυνσι, πολλές σαίτες εκσφενδονίζονται προς το μέρος τους. "Όμως καμμία δεν τούς θρίσκε. "Όλες περνάνε σφυρίζοντας πάνω από τα κεφάλια των ή-

ρών μας, ή δεξιά κι' άριστερά τους. Είναι φανερό πώς οί άγνωστοι έπιδρομείς δεν θέλουν να τούς σκοτώσουν. Μά να τούς πιάσουν ζωντανούς.

Με τις πρώτες σαίτες πού περνάνε πάνω από το φαλακρό κεφάλι του, ο Κακαράκ ένθουσιάζεται. Ξεφωνίζει με κέφι:

— Άμάν, άδερφέ μου! Πλακώσαν οί...άνθοδέσμες!

'Ο Ταρζάν, ο Ζαντόβ και ή Ζάμπα, μένουν για λίγες στιγμές άναποφάσιμοι.

'Από τούς άλαλαγμούς και τα ποδοβολητά γίνεται φανερό πώς οί άγνωστοι μαύροι πού έρχονται είναι πολλοί. "Ένα όλόκληρο μπουλούκι.

Το σωστό θά ήταν, οί δυο άνδρες, να πάρουν τη Ζάμπα και τα δυο παιδιά. Και να τó θάλουν στα πόδια άποφεύγοντας να συγκρουσθούν μαζί τους. "Όμως άς όψωνται το «φιλότιμο» και ή «παλληκαριά». Αυτά πού τούς κάνουν να ντρέπωνται να υποχωρήσουν, έστω και όταν ο αντίπαλος δεν τούς θλέπη.

"Ετσι, μένουν και τώρα στη θέσι τους. 'Ο Ζαντόβ μόλις προφθάνει να κόψη ένα χοντρό κλαδί. πού άμέσως γίνεται τρομακτικό ρόπαλο στα χέρια του. 'Ο Ταρζάν και ή Ζάμπα τραβάνε τα μαχαίρια τους. 'Ο Κακαράκ τη λαστικένια σφεντόνα του. Άλλά άμέσως, τραβώντας και την Τοίχλ από το μπράτσο, της λέει:

— Πάμε, Χοντρή. Άν μείνουμε έδω θά πάρω πολλές ψυχοϋλες στο λαιμό μου. Καλύτερα να δώσω τόπο στην όργή!

Και τó θάζει πανικόβλητος στα πόδια.

'Η Τοίχλ τόν άκολουθεί φωνάζοντάς του:

— Νά μου ζήσης, τζιτζιφιόγκο μου! Νά μου ζήσης... ήρωϊκέ μου ήρωα...

Μά νά: Ταυτόχρονα με την εξαφάνισι των δυο παιδιών, παρουσιάζονται από την αντίθετη κατεύθυνσι και οί άλαλάζοντες έπιδρομείς. Προχωρούν ίσια κατά πάνω στους δυο άνδρες και τη γυναίκα.

Είναι άγριοι καννίβαλοι με τόξα ή κοντάρια, από τη φυλή «Ρόκ - α - ρόκ» πού ο άρχηγός της δείχνει πάντα μεγάλη προθυμία να έξυπηρετή τούς λευκούς κυνηγούς ή άλλους λευκούς κακούργους πού φθάνουν στη Ζούγκλα.

'Ο Ταρζάν, ο Ζαντόβ και ή Ζάμπα δεν τούς περιμένουν να φθάσουν κοντά. 'Όρμουν αυτοί κατά πάνω τους. Οί δυο με τα μαχαίρια και ο άλλος με τó ρόπαλο, άποδεκατίζουν τούς έπιδρομείς. Μά και τα δικά τους κορμιά καταξεσχίζονται από τα κτυπήματα των κονταριών τους.

'Η θανατερή αυτή σύγκρουσι δεν κρατάει περισσότερο από ένα λεπτό της ώρας. Γιατί ξαφνικά μιá άγέλη πεινασμένων λύκων παρουσιάζεται.

'Ο Ταρζάν, ή Ζάμπα και ο Ζαντόβ πού

τούς αντιλαμβάνονται πριν από τους μαύρους, προφθαίνου και σκαρφαλώνουν στα κλαδιά του πιο κοντινού δέντρου.

Έτσι η αγέλη των μικρών θηριών όρμεί ολόκληρη πάνω στους επιδρομείς καννίβαλους. Πριν περάσουν μερικά δευτερόλεπτα έχουν σπαράξει τους περισσότερους απ' αυτούς. Λίγοι γλυτώνουν προσωρινά και τὸ βάζουν στα πόδια πρὸς τὴν κατεύθυνση απ' ὅπου είχαν φθάσει ἐκεῖ. Ἄλλὰ κι' ἐκείνους οἱ λύκoi τὸς κυνηγᾶνε. Καὶ αἰγούρα θὰ τοὺς φθάσουν παρακάτω. Ὅποτε κι' αὐτοὶ θὰ θροῦνε τὴν ἴδια τραγικὴ τύχη τῶν συντρόφων τους.

Οἱ δυὸ ἄνδρες καὶ ἡ γυναίκα, πηδᾶνε τώρα ἀπὸ τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου. Φεύγουν ἀμέσως πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνση.

Μὰ δὲν προφθαίνου νὰ προχωρήσουν πολὺ. Ξαφνικὰ πάλι, ἄλλοι ἀλαλαγμοὶ καὶ ποδοβολητὰ φθάνου στ' αὐτιά τους.

Ἐνα ἄλλο μπουλούκι ἀπὸ ἄγριους καννίβαλους τῆς ἴδιας φυλῆς, παρουσιάζεται. Τρέχει πρὸς τὴν κατεύθυνσή τους.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Ζαντόβ καὶ ἡ Ζάμπα δὲν δείχνου διάθεσι ν' ἀντιμετωπίσουν κι' αὐτούς. Νοιώθου μεγάλη ἀδυναμία ἀπὸ τὸ αἷμα ποῦχει ξεχυθῆ ἀπὸ τίς πληγές τους. Κι' ἀλλάζοντας ἀμέσως πορεία τρέχου, ὅσο πιο γρήγορα μποροῦν, γιὰ νὰ ξεφύγουν.

Μὰ καὶ πάλι — ἀπὸ τὴν τρίτη κατεύθυνση ποῦ ἀκολουθοῦν τώρα — ἄλλο μπουλούκι καννίβαλων παρουσιάζεται.

— Εἴμαστε περικυκλωμένοι!, ψιθυρίζει με δέος ἡ ὄμορφη Ἑλληνίδα!

Φράκα, μονόκλ καὶ τουαλέτες

ΚΑΙ ΝΑ: Ὑστερα ἀπὸ μιὰ καινούργια γιγαντομαχία οἱ τρεῖς ἥρωές μας πέφτουν στὰ χέρια τῶν ἀντιπάλων τους.

Ἐκεῖνοι — ποῦ ἦταν φανερό πῶς εἶχαν ἐντολὴ νὰ μὴ τοὺς σκοτώσου— τοὺς δένου πισθάγκωνα. Καὶ θάναυσα σπρώχνοντάς τους, ξεκινᾶνε.

Τὸ μεγάλο πέτρινο παλάτι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς τους δὲν δρίσκειται μακρὰ.

Μὰ σὺν φθάνου ἐκεῖ καὶ οἱ μαῦροι τοὺς σταματοῦν ἀπόμερα, οἱ τρεῖς ἥρωές μας παραξενεύουνται ἀπάνταστα: Ἐξω ἀπὸ τὸ παλάτι, καθισμένοι πάνω σὲ πρωτόγονα σκαμνιά ἀπὸ κορμούς δένδρων, βρίσκοντα ἕξη λευκοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν μακρυνὸ πο-

Μιὰ ἀγέλη πεινασμένων λύκων χύνεται πάνω στοὺς τρομοκρατημένους καννίβαλους ποὺ τὸχουν βόλαι στὰ πόδια. Σπαράζου με τὰ δόντια τους τοὺς περισσότερους ἀπὸ αὐτούς.

λιτισμένο κόσμο: Τρεῖς ἄνδρες ντυμέ- με κομφὰ φράκα καὶ με μονόκλ στὸ μάτι τους. Καὶ τρεῖς νέες κι' ὄμορφες γυναῖκες με πλοῦσιες καὶ φανταχτερές ἐξωμες τουαλέτες. Ὅλοι του πίνου οὐίσκου. Φαίνου- ται βαρεῖα μεθυσμένοι.

Ἐκεῖνη τῆ στιγμῆ ὁ φύλαρχος, κάνοντας βαθεῖα ὑπέκλιση μπροστὰ στοὺς φιλοξενου- μένους του, ρωτᾶει:

— Βάγκ ραχὰ ζοῦ μοῦθν ἄρ ραχαρὰ φουν- τέχ;

Ἐνας ἀράπης, ἀπὸ τὸ Μεγάλο Λιμάνι, ποῦ οἱ ξένοι ἔχου φέρει μαζί τους, με- ταφράζει σ' αὐτούς τὰ λόγια τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν καννίβαλων.

— Σᾶς ρωτᾶει: τί φαγητὸ θὰ θέλατε νὰ φᾶτε ἀπόψε τὸ θράδυ;

Καὶ διὰ μέσου τοῦ μαύρου δραγουμάνου ἐπακολουθεῖ μεταξὺ τῶν λευκῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ φύλαρχου ἡ παρακάτω συζήτησις:

— Ὅ,τι θὰ φᾶτε ἐσεῖς, θὰ φᾶμε κι' ἐμεῖς. Δὲν θέλουμε καμμιὰ ἰδιαίτερη περιποίησι.

Ὁ Ἀρχικαννίβαλος δὲν τὸ δέχεται:

— Μὰ ἐμεῖς λογαριάζαμε νὰ ψῆσουμε δυὸ τρία σφαχτὰ ἀπ' αὐτὰ ποῦ τρώμε συνήθως... Δὲν μποροῦμε ὅμως νὰ φιλοξενήσουμε με αὐτὰ κι' ἐσᾶς. Θὰ ἦταν μεγάλη ντροπὴ μας! Θέλετε λοιπὸν νὰ στείλω νὰ κυνηγή- σουν ζαρκάδια ἢ ἐλάφια;

— Ἀπὸ τί ζῶα εἶναι τὰ σφαχτὰ σας; ρω- τᾶνε ἐκεῖνοι.

— Ἀπὸ αἰχμαλώτους!, ἀποκρίνεται ὁ φύ- λαρχος. Εἶχαμε κάνει ἕνα γιουρούσι σὲ κάποια γειτονικὴ φυλῆ. Δυὸ - τρεῖς μᾶς μέ- νου ἀκόμα. Ἄλλὰ εἶναι καὶ νόστιμοι καὶ τρυφεροί. Ἡ φυλὴ αὐτὴ φημίζεται γιὰ τὸ καλὸ κρέας τῆς!

— Κατενθουσιασμένοι οἱ λευκοὶ καὶ οἱ λευκές με τὰ φράκα, τὰ μονόκλ καὶ τίς ἐ- ξωμες τουαλέτες, ἐπιμένου στὴν πρώτη του δῆλωσι:

— Δὲν βαρεῖσαι, φύλαρχε: ὅ,τι φᾶτε ἐ-

σεις, θά φῶμε κι' ἑμεῖς. Δὲν θέλουμε καμμία ἰδιαιτέρη περιποίηση.

Κι' ἐνῶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Καννίβαλων προστάζει τοὺς μαγεῖρους του νὰ ἐτοιμάσουν καὶ τὰ ὑπόλοιπα «σφαχτά», ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀπαίσιους λευκοὺς πολιτισμένους, λέει σιγὰ στοὺς ἄλλους:

— Λένε πῶς τὸ κρέας αὐτὸ εἶναι πολὺ πιὸ νόστιμο ἀπὸ τὸ ἀρνίσιο, τὸ μοσχάρι-σιο καὶ τὸ χοιρινό! Ἐμεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι, δὲν ξέρουμε, δυστυχῶς, νά... φῶμε!

— Ἐνας ἀπ'τοὺς λευκοὺς, συμπληρώνει:

— Ἔτσι εἶναι. Γι' αὐτὸ κι' ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ τρῶν πάντα τὰ φαγητὰ τοῦ τόπου πού θρίσκειται!

— Αὐτὸ εἶναι ὠστό!, κάνουν μ' ἐνθουσιασμὸ οἱ ἄλλοι. Ἄλλωστε οἱ μαῦροι δὲν εἶναι ἄνθρωποι.

Μονάχα μιὰ ἀπὸ τίς λευκὲς γυναῖκες δεῖχνει συμπόνια γιὰ τ' ἀνθρώπινα σφαχτά πού πρόκειται νὰ τοὺς σερβίρουν:

— Τοὺς ἄμοιρους τοὺς αἰχμαλώτους, ἀναστενάζει μελαγχολικῆ. Ἄπορῶ πῶς ἔσεῖς θά μπορέσετε νά...

— Γιατί: Ἐσὺ τοὺς συχαίνεσαι; ρωτᾷ, κάποιος ἀπ' αὐτοὺς γελώντας. Φοβᾷσαι πῶς θά τοὺς στείλουνε στὸ φούρνο χωρὶς νὰ τοὺς περάσουν ἀπὸ τὸ... λουτρό; Χά, χά.

— Δὲν τοὺς συχαίνομαι, κάνει ἐκείνη. Ἄλλα τοὺς λυπᾶμαι, τοὺς καημένους!

— Καὶ δὲν θά φῶς;

Ἡ πονόψυχη λευκὴ γυναῖκα ἀναστενάζει πάλι:

— Πολὺ λίγο... Ἔτσι γιὰ νὰ σᾶς κάνω παρέα.

Κι' ὅλοι μαζί ξεκαρδιζονται τώρα στὰ γέλια.

Κόβονται ὅμως γρήγορα. Γιατί ὁ φύλαρχος τοὺς παρουσιάζει καμαρώνοντας τοὺς τρεῖς αἰχμαλώτους πού οἱ μαῦροι τοὺς ἔχουν φέρει:

— Ὅριστε οἱ ἄνθρωποι πού ζητᾶτε, τοὺς λέει. Τρία μπουλούκια πολεμιστῆς μου ἔστειλα γιὰ νὰ τοὺς πιάσω. Κι' ἔχασα καμμιὰ πεννταριά ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μου πού τοὺς σκότωσαν μὲ τὰ μαχαίρια καὶ τὰ ροπαλά τους.

Καὶ συνεχίζοντας προσθέτει:

— Θά τοὺς φῶμε, βέβαια, δὲν θά πᾶνε χαμένοι. Μὰ ὅσο νᾶναι ἡ φυλὴ μου ζημιώθηκε... Θά πληρώσετε γι' αὐτοὺς.

Ὁ Ρόμπερ, ὁ μεγαλύτερος ἀπ' τοὺς τρεῖς λευκοὺς ἄνδρες, πού φαίνεται καὶ σὰν ἀρχηγὸς τους, σηκώνεται ἀπὸ τὸ κούτσουρο πού καθόταν. Πλησιάζει τρικλίζοντας τὸν Ταρζάν:

— Ὅστε ἐσὺ εἶσαι ὁ περίφημος ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας!, τοῦ κάνει ψευδίζοντας ἀπὸ τὸ μεθύσι. Χά, χά, χά...

Ἄμέσως, μ' ἕνα πλάγιο θῆμα, θρίσκειται ἀντίκρου στὸν Ἕλληνα:

— Κι' ἐσὺ ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Ζαντόβ, ὁ βοηθός του! Χά, χά, χά.

Μ' ἕνα δεῦτερο πλάγιο θῆμα σταματᾷ τώρα μπροστά στὴν ὁμορφὴ δεμένη κοπέλλα:

— Κι' ἐσὺ ἡ Ζάμπα;! Ἐσὺ πού ξέρεις νὰ χειρίζεσαι τὸ μαχαίρι ὅπως οἱ ἄλλες γυναῖκες τῆ σκούπα! Χά, χά, χά!

»Ἐνοια σας καὶ σᾶς ξέρω ὅλους ἀπὸ

Οἱ δύο προϊστορικοὶ ἄνθρωποι, μὲ τὴν καταπληκτικὴ δύναμή τους, σπρώχνουν καὶ γκρεμίζουν κάτω τὸ γιγάντιο αἰώνιο δέντρο.

Ο Μπούχ και η Κράν μασσάνε τὰ φύλλα τοῦ βότανου. Ὕστερα τὰ φτύνουν μέσα στο ἀνοικτό, ἀπὸ τὴν ἀγωνία στόμα τοῦ Ζαντόβ.

φωτογραφίες πὺ στέλναμε ἀνθρώπους μας καὶ σὰς παίρναμε κρυφά, ἐδῶ στὴ Ζούγκλα.

Τέλος γυρίζει στὸ φύλαρχο. Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τοῦ δίνει μιὰ φουχτὰ χρυσὲς λίρες:

— Νά, τοῦ κάνει, σοβαρεύοντας. Καὶ πρόσταξε τρεῖς, τοὺς πιὸ γεροδεμένους μαύρους σου νὰ τοὺς μαστιγώσουν μέχρι λίγο πρὶν νὰ ξεψυχήσουν. Θέλω νὰ τοὺς βοηθήσω νὰ ποῦνε πρόθυμα τὸ «ναί» σ' ἐκεῖνο πὺ θὰ τοὺς προτείνω.

Ἔνα ἀνθρώπινο («Κυπαρίσσι»!)

ΚΑΙ ξεοπάει πάλι στὸ ἀναίσθητο μεθυσμένο γέλιο του;

— Χά, χά, χά! Χά, χά, χά!...

Τὸ ἴδιο μεθυσμένα κι' ἀναίσθητα γελᾶνε κι' οἱ ἄλλοι λευκοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

Ὁ Ταρζάν ρωτᾶει ξερὰ τὸν ἀπαίσιο ἀρχηγό τους, τὸν Ρόμπερ:

— Τί ζητᾶς ἀπὸ μᾶς;

— Μετὰ τὸ μαστίγωμα θὰ σὰς πῶ!, τοῦ ἀποκρίνεται ἐκεῖνος. Κάνετε λίγη ὑπομονὴ καὶ θὰ μάθετε.

Καὶ νά: Τρεῖς γιγαντώσμοι καὶ χεροδύναμοι ἀραπάδες καταφάνουν. Στὰ χέρια τους κρατᾶνε ἀπὸ ἓναν πρωτόγονο βούρδουλα μὲ τρία χοντρά βούνευρα.

— Βαρᾶτε τους!, προστάζει ὁ λευκὸς κακοῦργος. Βαρᾶτε τους ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖτε. Μόνο μὴ τοὺς ἀφήσετε νὰ πεθάνουν καί... γλυτώσουν ἀπὸ τὰ χέρια μου!

Καὶ καταλήγει:

— Ἄν μείνω εὐχαριστημένος, θὰ δώσω ἀπὸ δέκα χρυσὲς λίρες στὸν καθένα σας! Ἐμπρός, λοιπόν: Βαρᾶτε τὰ σκυλιά. Βαρᾶτε καὶ μὴ τὰ λυπόσαστε!...

Δέκα χρυσὲς λίρες εἶναι μεγάλο ποσὸ γιὰ ἓναν ζυπόλοπο καὶ θρωμερὸ ἀράπη. Ἔτσι καὶ οἱ τρεῖς τους βάζουν ὅση δύναμι ἔχουν καὶ δὲν ἔχουν. Ἀνεβοκατεβάζουν τοὺς φοβεροὺς βούρδουλες πάνω στοὺς δεμένους αἰχμαλώτους. Τοὺς κτυπᾶνε μὲ ἀφάνταστη λύσσα καὶ μανία. Ἐνῶ ὁ ἀπαίσιος Ρόμπερ μὲ τὸ φράκο καὶ τὸ μονόκλ στὸ μάτι μουγγρίζει σὰν ἄγριος καννίβαλος

— Βαρᾶτε τους, παιδιά! Ἄκόμα πιὸ δυνατὰ. Δεμένα εἶναι τὰ χέρια τους. Μὴ τοὺς φοβόσαστε!

Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Ζαντόβ ἀλλάζουν μιὰ γρήγορη ματιὰ συνεννοήσεως. Καὶ μὲ δυὸ ταυτόχρονα δυνατὲς κλωτσιὰς τους σπὴν κοιλιὰ, γκρεμίζουν ἀνάσκελα κι' ἀναίσθητους κάτω τοὺς δυὸ μαύρους πὺ τοὺς κτυπᾶνε. Ἔτσι, ἀφάνταστα γρήγορα καὶ πρὶν προλάβῃ ν' ἀποτραβηχθῆ, δίνουν καὶ ἀπὸ ἄλλη μιὰ κλωτσιὰ ὁ καθένας τους στὸν ἀράπη πὺ ἐξακολουθεῖ νὰ κτυπᾶ μὲ τὸ βούρδουλά του τὴ Ζάμπα. Κι' ἐκεῖνος ἀνατρέπεται σὰν τοὺς ἄλλους. Βροντοκτυπιέται ἀναίσθητος κάτω.

Ὁ μαύρος φύλαρχος — ὁ Χοῦρ Ἄμπαν,

όπως λέγεται — τραβάει τώρα τη χατζάρα του για να τους πάρη τὰ κεφάλια. "Όμως ό άπαίσιος Ρόμπερ προφθαίνει. Τόν συγκρατεί:

— Μήπηη! Τρελλάθηκες;! Δέν σου είπα πώς τούς χρειάζομαι ζωντανούς; Φώναξε άλλους νά συνεχίσουν τό μαστίγωμα!

Ή Ζάμπα πού τό τρυφερό κορμί της είναι γεμάτο ματωμένες αύλακιές, ρίχνει στόν κακούργο λευκό μία παρακλητική ματιά:

— Γιατί μάς κτυπάτε, χωρίς νά ξέρουμε τι θέλετε από μάς; Πές τε μας πρώτα τι ζητάτε. Ίσως νά μπορούμε νά σάς βοηθήσουμε...

Ό Ζαντόβ με τό μισόγυμνο σώμα του καταματωμένο από τὰ κτυπήματα του δούρουλα, άγριοκυττάζει τήν κοπέλλα πού δείχνει πώς έσπασε τό ήθικό της. Καί λέει στους λευκούς:

— "Όχι! "Ό,τι κι' άν θέλετε από μάς, άδικα θά τό ζητάτε. Με κακούργους σάν κι' έσάς δέν θάρθουμε ποτέ σέ καμμία συμφωνία. Σκοτώστε μας λοιπόν γρήγορα για νά μη κασεμεράτε άδικα!

Αυτά λέει ό "Έλληνας Ζαντόβ (ντόμπρα καί ντρέτα), όπως λένε. Ό Ταρζάν όμως πού έκτός από τήν παλληκαριά του, διαθέτει καί πονηριά καί διπλωματία, δείχνεται διαλλακτικός. Καί λέει στό φίλο του για ν' ακούσουν οί λευκοί κακούργοι:

— Δέν έχεις δίκιο, Ζαντόβ. Μπορεί οί άνθρωποι νά μη θέλουν νά μάς ζητήσουν κάτι πού δέν μπορούμε νά τό κάνουμε. "Άς περιμένουμε πρώτα νά μάθουμε. Γιατί λοιπόν, διαζόμεστε ν' άρνηθούμε άφού δέν ξέρουμε τί θέλουν από μάς;

Καί, γυρίζοντας στόν άπαίσιό Ρόμπερ, του λέει:

— Συνεχίστε λοιπόν τό μαστίγωμά σας. Είπατε: πώς μετά άπ' αυτό θά μάς μιλήσετε. "Άς τελειώνουμε λοιπόν.

Στό μεταξύ ό φύλαρχος Χούρ Άμπάν έχει φέρει τρεις άλλους φοβερούς μαύρους δημίους. Τους μοιράζει τους βούρδουλες τών άναίσθητων συντρόφων τους. Είναι έτοιμοι νά συνεχίσουν τό μαστίγωμα.

Ό Ρομπέρ όμως τούς προστάζει:

— Τόν Ταρζάν καί τή Ζάμπα δέν θά τους ξανακτυπήσετε. Καί οί τρεις σας θά μαστιγώνετε μόνο τόν Ζαντόβ. Μονάχα άμα τόν δήτε νά ξεφυχάπ θά σταματήσετε για λίγο. "Όμως δέστε του πρώτα τὰ πόδια.

"Ετσι καί γίνεται... Καί οί γιγαντώσωμοι μαύροι άνεβοκατεβάζουν τώρα τους βούρδουλες τους, όλο μαζί, πάνω στόν όρθό καί δεμένον χειροπόδαρο, Ζαντόβ! Ένώ ό Ταρζάν του γνέφει με κρυφές άνεπαίσθητες κινήσεις τών ματιών του, σά νά θέλη νά του πη:

— Μίλησέ τους κι' έσού σάν έμένα. Μην

έπιμένεις ξεροκέφαλα σέ μία άρνησι πού σίγουρα θά σου στοιχίση τή ζωή.

Μά ό Ζαντόβ είναι "Έλληνας! Δέν παίρνει πίσω τὰ λόγια πού είπε. "Ετσι οί μαύροι δήμιοι τόν κτυπάνε, τόν κτυπάνε!

Όλόκληρο τό κορμί του έχει γίνει τώρα μία ματωμένη πληγή! "Όμως έξακολουθεί νά στέκν όρθός σάν κυπαρίσσι!

Καί νά: Ξαφνικά ό Ταρζάν κάνει κάτι φοβερό καί άναπάντεχο:

"Ένα σωτήριο τέχνασμα

ΜΕ ΔΕΜΕΝΑ τὰ χέρια καθώς είναι, κάνει ένα άπότομο πήδημα. Βρίσκεται άνάμεσα στό Ζαντόβ καί στους τρεις μαύρους πού τόν κτυπάνε. Για μία στιγμή δέχεται αυτές τις βουρδουλές τους. Συγχρόνως, όμως δίνει με τό δεξί του πόδι μία κλωτσιά στόν κοιλιά του πεισματάρη "Έλληνα. Τόν γκρεμίζει άνάσκελα κι' άναίσθητον κάτω!

Ό λευκός Ρόμπερ γνέφει τώρα στους δημίους νά σταματήσουν. Κι' άμέσως προστάζει τόν φύλαρχο Χούρ Άμπάν.

— Κλείσε καί τους τρεις στό γερό σιδερένιο κλουβί πού βρίσκεται κάτω στό βαθύ μπουντρούμι του παλατιού σου. Άμπαρώστε το γερά. Νά μη μπορή νά τ' άνοιξη κανείς ούτε από μέσα, ούτε άπ' έξω!

Ό άρχηγός τών καννίβαλων έτοιμάζεται νά έκτελέση τή διαταγή του κακούργου, πού στόν πληρώνει. "Όμως τήν ίδια στιγμή άκούγεται ή φωνή του Ταρζάν. Άποτείνεται στόν άγνωστο λευκό:

— Τό μαστίγωμά σου τελείωσε, Ρόμπερ. Πες μας τώρα, τί ζητάς από μάς;

Έκείνος, μόλις καταδέχεται νά του άποκριθ:

— Θά σάς πω μόλις συνέλθη καί ό σύντροφός σου. Θέλω νά μ' ακούσετε καί οί τρεις σας.

Μά πρίν καλά - καλά τελειώση τὰ λόγια του, ή Ζάμπα έχει πλησιάσει τόν άναίσθητο κάτω Ζαντόβ. Με μερικές καλοζυγισμένες κλωτσιές τών γυμνών ποδαριών της τόν ξαναφέρνει στις αισθήσεις του.

Ό "Έλληνας άνοίγει τώρα τὰ μάτια του. Κάνει μία προσπάθεια νά σηκωθ. Μά δεμένος χειροπόδαρο καθώς είναι δέν καταφέρνει τίποτα.

Ό Ταρζάν γυρίζει πάλι στό λευκό:

— Λέγε τώρα. Κι' αυτός θ' ακούση τὰ λόγια σου.

Έκείνος ξανακάθεται στό κούτσουρο μα-

ζι με τους δυο άλλους συντρόφους του και τις τρεις γυναίκες.

— Άρκετά ή Ζούγκλα έχει μείνει μία άγρια κι' ανεκμετάλλευτη χώρα, που μόνο καννίβαλοι, θεριά, όρνια και φιδια την κατοικούν! Καιρός είναι πια ή απέραντη αυτή και πλούσια γή της ν' αξιοποιηθί. Να προσφέρη στον πολιτισμένο κόσμο όχι μόνο τον φυσικό, μα και τον όρυκτό πλούτο της.

»Εγώ και οι δυο σύντροφοί μου είμαστε οι κυριώτεροι μέτοχοι μιάς μεγάλης ευρωπαϊκής εταιρίας που ιδρύθηκε με σκοπό την εξημέρωσι, την αξιοποίησι και την εκμετάλλευσι της αφρικανικής Ζούγκλας.

»Μεγάλος ιδιωτικός μισθοφορικός στρατός έτοιμάζεται να έλθη εδώ, έφωδιασμένος με όλα τα σύγχρονα όπλα όμαδικής καταστροφής για τις απαραίτητες έκκαθαριστικές επιχειρήσεις.

Ό Ζαντόβ, δεμένος κάτω καθώς βρίσκεται, μουγγρίζει με σφιγμένα δόντια:

— Αυτό δεν θα γίνη ποτέ:

— Ποτέ!, επαναλαμβάνει σαν ήχώ και ή Ζάμπα, το ίδιο άγρια σαν τον συμπατριώτη της.

Ό Ταρζάν ρίχνει από μιά αύστηρή ματιά και στους δυο. Ύστερα ρωτάει ήρεμα τον Ρόμπερ:

— Και τώρα τί ζητάτε από έμάς τους τρεις; Γιατί στείλατε τους καννίβαλους να μάς αίχμαλτώσουν; Γιατί μάς μαστιγώσατε;

Ό λευκός κακούργος — που μαζί με τους συντρόφους του δεν είναι παρά μιά παρέα από άσυνειδητους τυχοδιώκτες που ήρθαν στη Ζούγκλα για να αναζητήσουν κρυμμένους θησαυρούς — του άποκρίνεται:

— Σεις ξέρετε σπιθαμή προς σπιθαμή την απέραντη αυτή και άνεξερεύνητη χώρα. Μάς χρειάζόσατε λοιπόν σαν όδηγοί και πληροφοριοδότες. Σεις θα μάς κατατοπίσετε για ό,τι συμβαίνει εδώ. Και σεις θα όδηγήσετε τους λευκούς πολεμιστές μας στα κρησφύγετα που ζούν οι φυλές των ίθαγενών για να τις εξοντώσουμε.

»Σ' άντάλλαγμα των ύπηρεσιών σας αυτών, έσας τους τρεις θα σας άφήσουμε να ζήσετε. Άν όμως μάς άρνηθήτε τη βοήθειά σας, θα τιμωρηθήτε σκληρά. Θα δοκιμάσετε το φρικτό μαρτύριο και το θάνατο τής φωτιάς.

Και ό άπαίσιος τυχοδιώκτης καταλήγει:

— Άπαντήστε μου, λοιπόν: Δεχόσατε να μάς βοηθήσετε; ναί ή όχι;

Ό Ταρζάν, ή Ζάμπα και ό Ζαντόβ άποκρίνονται: κατηγορηματικά και μ' ένα στόμα:

— Όχι!

Ό Ρόμπερ, αλλάζοντας άμέσως τακτική, χαμογελάει καλόκαρδα:

— Την περίμενα αυτή την άπάντησί σας, τους λέει. Ήξερα πόσο γενναίοι κι' έντι-

μο είσατε όλοι σας. Ποτέ δεν θα δεχόσατε να γίνετε προδότες των ανθρώπων που γεννήθηκαν και ζούν μέσα στη Ζούγκλα. Κι' έπειδή κι' εγώ και οι σύντροφοί μου είμαστε το ίδιο έντιμοι άνθρωποι, δεχόμαστε να σας άπαλλάξουμε άπ' όλα αυτά που, πριν λίγο, ζητήσα από σας. Και να σας ζητήσω μονάχα μιά έξυπνή απάντησι:

— Ποιά; ρωτάει ό Ταρζάν.

Ό λευκός τυχοδιώκτης του έξηγει, μπαίνοντας με τρόπο στον πραγματικό σκοπό τής επισκέφείας του στη Ζούγκλα. Γιατί όλα τ' άλλα για «άξιοποίησι κι' εκμετάλλευσι» δεν ήταν παρά παραπλανητικά παραμύθια.

Και να πώς και με πόση τέχνη του το φέρνει:

Στό κλουβι των Λιονταριών

— Άν έού, ό άρχοντας τής Ζούγκλας και οι σύντροφοί σου δεχόσατε να μάς βοηθήσετε να καθαρίσουμε τη Ζούγκλα εξοντώνοντας τον σημερινό άγριο πληθυσμό της, ή επικείρησι αυτή δεν θα στείχιζε στην εταιρία μας παρά ελάχιστα χρήματα...

»Τώρα όμως, χωρίς τη δική σας βοήθεια και προδοσία, για να μπορέσουμε να πραγματοποιήσουμε το μεγάλο έκπολιτιστικό έργο μας θα χρειαστούν πολλά χρήματα. Ίσως πολύ περισσότερα άπ' αυτά που έχει συγκεντρώσει και μπορεί να διαθέση ή εταιρία μας.

— Λοιπόν; κάνει ό Ταρζάν που έχει άρχισει να μπαίνει στο νόημα τής νέας πρότασης που θα τους κάνη.

Και ό άπαίσιος λευκός φθάνει στο «ψητό» όπως λένε:

— Άρκούμεθα λοιπόν να μάς βοηθήσετε μόνο στο θέμα αυτό.

— Ποιά;

— Το θέμα τής εξευρέσεως των παραπάνω χρημάτων που θα μάς χρειαστούν. Και που δεν θα θάς χρειαζόντουσαν άν είχατε δεχτή να μάς βοηθήσετε με τον πρώτο τρόπο που σας είπα.

Ό Ταρζάν έξακολουθεί να κάνη πώς δεν καταλαβαίνει:

— Δηλαδή; θέλετε να σας τα δώσουμε έμεις τα χρήματα που θα σας χρειαστούν;

— Όχι άκριβώς. Αυτό όμως περίπου.

— Μα έμεις εδώ, ούτε έχουμε, ούτε και μάς χρειάζονται τα χρήματα.

— Σύμφωνοι. Μπορεί όμως να ξέρετε με

ρη όπου βρίσκονται κρυμμένοι θησαυροί. Δεν έχετε παρά να μάς τὰ πῆτε. Κι' ἐμείς σὲ ἀντάλλαγμα — ὅπως σὰς εἶπα — θὰ σὰς χαρίσουμε τὴ ζωὴ.

Μὲ τὴ σειρά του τώρα ὁ Ζαντόβ, τοῦ ἀποκρίνεται:

— Ἄν υπάρχουν θησαυροί ἐδῶ στὴ Ζούγκλα ἀνήκουν στοὺς ἀνθρώπους πού γεννήθηκαν καὶ ζοῦνε μέσα σ' αὐτήν. Κι' ἐμείς, ἂν ξέρομε τὰ μέρη πού βρίσκονται, ποτὲ δὲν θὰ τὰ ποῦμε σὲ κακούργους ἐπιδρομείς καὶ ληστές σὰν κι' ἐσὰς!

Αὐτὴ τὴ φορά, ἐκτὸς τῆς Ζάμπα, κι' ὁ Ταρζάν συμφωνεῖ μαζί του:

— Τίποτ' ἄλλο δὲν ἔχω νὰ σὰς πῶ ἐγώ, κάνει στὸν Ρόμπερ: Ἡ ἀπάντησι τοῦ Ζαντόβ εἶναι καὶ δική μου!

Ὁ Ρόμπερ γνέφει στὸν φύλαρχο Χοῦρ Ἄμπάν, δείχνοντας τοὺς τρεῖς συντρόφους:

— Κλειστέ τους στὸ σιδερένιο κλουβὶ τοῦ μπουντρομιοῦ σου. Τὸ πρῶτ, ἂν δὲν ἔχουν ἀλλάξει γνώμη, θὰ τὰ ξαναποῦμε!

Σὲ λίγο ὁ Ταρζάν, ἡ Ζάμπα καὶ ὁ Ζαντόβ, δεμένοι καθὼς εἶναι, θρῖσκονται διπλαμπαρωμένοι μέσα στὴ γερὴ σιδερένια κλούβα κάτω στὸ βαθὺ ὑπόγειο μπουντροῦμι τοῦ παλατιοῦ.

Γιὰ νὰ κατέβῃ ἢ ν' ἀνέβῃ κανεὶς στὸ μπουντροῦμι αὐτὸ πρέπει νὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ τὴ μεγάλη αἶθουσα τοῦ παλατιοῦ τοῦ Χοῦρ Ἄμπάν. Καμμιά κρυφὴ εἰσοδος ἢ διέξοδος δὲν ὑπάρχει πουθενά ἄλλου.

Καὶ οἱ τρεῖς σύντροφοι, ταλαιπωρημένοι ἀφάνταστα ἀπὸ τὶς δραματικὲς περιπέτειες τῆς ἡμέρας αὐτῆς, σωριάζονται κάτω σὰν πτώματα. Καὶ θυθίζονται σ' ἓνα βαρὺ λήθαργο καὶ γλυκὸ σὰν θάνατο!

Ἐνῶ ἐπάνω στὴ μεγάλη αἶθουσα τοῦ παλατιοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς, αὐτός, μαζί με τοὺς ἔξῃ λευκοὺς φιλοξενουμένους του, στήνουν γλέντι τρικουβερτο!

.....

Ὅμως καιρὸς εἶναι τώρα νὰ γυρίσουμε λίγο πίσω στὴν παράξενη αὐτὴ ἱστορία μας:

Ὁ Κακαράκ καὶ ἡ Τσίχλ, τρομοκρατημένοι, ὅπως θυμόσατε ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τῶν μαύρων καννίβαλων, τὸ εἶχαν θάλει πανικόβλητοι στὰ πόδια.

Καὶ νὰ: σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σημείο πού εἶχαν ἀφήσει τοὺς τρεῖς συντρόφους τους, σταματᾶνε. Θέλουν ἀπὸ κάποια οἰγουρη θέσι νὰ παρακολουθήσουν τὸ μακελιὸ πού θὰ γίνῃ. Καί, χωρὶς νὰ πολυψάζουν, τρυπῶνουν σὰν σαῦρες σ' ἓναν μεγάλο καὶ πυκνὸ θάμνο πού θρῖσκεται κοντὰ τους.

Ὅμως μέσα σ' αὐτὸν μιὰ μεγάλη ἐκπληξι τοὺς περιμένει. Κάποια γνώριμη ἀνθρώπινη φωνὴ τοὺς ὑποδέχεται:

— Ὡστε ἔτσι λοιπὸν ἐγκαταλείπετε τοὺς

συντρόφους σας γιὰ νὰρθετε νὰ κρυφθῆτε ἐδῶ;

Τὰ δυὸ παιδιά, ἀντικρύζοντας τὸν ἄνθρωπο πού εἶχε μιλήσει, μένουν ἀκίνητα σὰ νὰ τὰ κτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι.

Πρῶτος συνέρχεται ὁ Κακαράκ. Καὶ δίνει στὸν ἄνθρωπο πού εἶχε βρεθῆ πιὸ μπροστὰ ἀπ' αὐτοὺς κρυμμένους μέσα στὸ θάμνο, τὴν ἀπάντησι πού τοῦ χρειάζεται:

— Ἄσε νὰ μιλήσῃ κανένας ἄλλος, κύριε Ζαντόβ! Δὲν μάς θρῖκες τοῦ λόγου σου ἐδῶ. Ἐμείς σὲ... θρῖκαμε! Τουτέστι, ἀδερφέ μου μάς ξεπερνᾶς καὶ σὲ γρηγοράδα ποδαριῶν καὶ σὲ... παλληκαριά, μετὰ συγκωρήσεως!

Ὁ «Ζαντόβ», ὅπως τὸν φαντάζονται τὰ δυὸ παιδιά, πού στὴν πραγματικότητα δὲν εἶναι παρά ὁ σωσίας του, τοὺς ἐξηγεῖ:

— Παρακολουθῶ, κρυμμένος ἐδῶ, τοὺς φίλους μου γιὰ νὰ τοὺς βοηθῶ ἂν παρουσιαστῇ ἀνάγκη. Ὁ Ζαντόβ μοῦ εἶπε νὰ φροντίζω νὰ μὴ τοὺς χάσω οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὰ μάτια μου!

Τὸ ὄνειρο τοῦ Κακαράκ

Ὁ ΣΟΥΒΛΕΡΟΜΥΤΗΣ τὸν ρωτᾷ:

— Τοῦ λόγου σου ποιὸς εἶσαι μετὰ συγκωρήσεως;

— Ὁ Ζαντόβ. Δὲν με βλέπετε;

— Καὶ τοῦ λόγου του, ὁ ἄλλος, πού τὸν ἀφήσαμε πρὶν λίγο μαζί με τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Ζάμπα, ποιὸς εἶναι;

— Ὁ Ζαντόβ. Δὲν τὸν εἶδατε

Ὁ «Παλπάσος τῆς Ζούγκλας» τοῦ κάνει ἄλλη μιὰ ἐρώτησι:

— Τοῦ λόγου μου ξέρεις ποιὸς εἶμαι;

— Ὁ Κακαράκ.

— Πλανῶσαι, ἀγαπητέ μου. Τοῦ λόγου μου εἶμαι ὁ... Κακαράκ!

Ὅμως ἡ εὐθύμη κουθέντα τους διακόπεται ἀπότομα. Στὸ μεταξύ, λίγο πιὸ πέρα, τὸ πρῶτο μπουλουκὶ τῶν μαύρων καννίβαλων ἔχει συναντηθῆ με τὸν Ταρζάν, τὸν Ζαντόβ καὶ τὴ Ζάμπα. Καὶ τὸ φοβερὸ μακελλιὸ ἔχει ἀρχίσει...

Ἀπὸ τὴ θέσι πού θρῖσκονται δὲν τοὺς βλέπουν θέβαια, μὰ τοὺς ἀκοῦνε...

Ὁ Σουβλερομύτης παραξενεύεται πολὺ πού ὁ ἄνθρωπος αὐτός πού τὸν νομίζει γιὰ τὸν πραγματικὸ Ζαντόβ, δὲν τρέχει νὰ βοηθήσῃ τοὺς συντρόφους του πού κινδυνεύουν.

— Ἔ, λεθέντ!, τοῦ κάνει. Τί κούρνιασες σὰν γάτα, ἐδῶ μέσα στὸ θάμνο. Ἄν

είναι να κάνης τ' αὐγὸ, κάντο νὰ τελειώ-
νομε... Καὶ τράβα νὰ δάλης κανὰ «κερά-
κι» στὸν καθγὰ ποὺ γίνεται...

Ὁ Σωσίας θρίσκειται σὲ δύσκολη θέσι.
Πῶς νὰ τοῦ πῆ πῶς με τὸν Ζαντόβ ἔχουν
ὀρκιστῆ νὰ μὴ παρουσιάζωνται ποτὲ κ' οἱ
δὺο μαζί μπροστά στοὺς ἀνθρώπους.

— Ἄς φροντίσουμε νὰ τοὺς παρακολου-
θοῦμε καὶ νὰ μὴ τοὺς χάσουμε ἀπ' τὰ μά-
τια μας, τοῦ λέει. Κάποτε, ποὺ πραγματικά
θὰ ἔχουν τὴν ἀνάγκη μας, θὰ θυσιάσουμε
καὶ τὴ ζωὴ μας ἀκόμα γι' αὐτοὺς. Στὸ με-
ταξὺ δὲν διατρέχουν κανένα σοβαρὸ κίν-
δυνο!

Ὁ Κακαράκ τὸν κυττάζει γιὰ λίγο καχύ-
ποπτα. Ὑστερα τοῦ λέει:

— Ξέρεις τίποτ' ἀδερφέ μου;

— Τί;

— Πολὺ φοδᾶμαι πῶς εἶσαι ὁ... σωσίσιος
τοῦ Ζαντοβάκου! Μὲ ἀντιλήθεσαι;

Ἐκεῖνος — ποὺ ὁ ὀρκος τὸν δεσμεύει νὰ
πῆ ποιὸς ἀπὸ τοὺς δὺο Ζαντόβ εἶναι —
μουρμουρίζει:

— Λάθος κάνεις! Εἶμαι ὁ πραγματικὸς
Ζαντόβ!

Ἡ χοντρή συμφωνεῖ:

— Καλὲ δὲν τὸν βλέπεις, Τζιτζιφιόγκο
μου: ὀλοῖδιος εἶναι, ποὺ φτοῦ του νὰ μὴν
ἀθασκαθῆ!

Ἔτσι, ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή ὁ Σωσίας με
τὰ δὺο παιδιὰ ἀρχίζουν νὰ παρακολου-
θοῦν ἀθέατοι τὸν Ταρζάν, τὸν Ζαντόβ καὶ
τὴ Ζάμπα σὲ ὅλες τὶς δραματικὲς καὶ τρα-
γικὲς περιπέτειές τους ποὺ ξέρουμε:
Πρῶτα με τὰ μπουλούκια τῶν καννίβαλων,
κί ὕστερα με τὸν φύλαρχο Χοῦρ Ἄμπάν
καὶ τοὺς κακούργους λευκοὺς φιλοξενου-
μένουσ του.

Ὅσπου τέλος κ' ὕστερα ἀπὸ τὰ μαρτυ-
ρικὰ μαστιγώματα, ἀκούνε πῶς θὰ τοὺς
κλείσουν στὸ σιδερένιο κλουβὶ ποὺ θρί-
σκεται στὸ βαθὺ ὑπόγειο μπουντρούμι τοῦ
πρωτόγονου παλατιοῦ...

Ἔτσι, κρυμμένοι κ' οἱ τρεῖς τους κάπου
ἐκεῖ κοντά, περιμένουν με ὑπομονὴ νὰ
ξημερώσ. Ἴσως ὡς τότε κάποιον τρόπο
νὰ βροῦν γιὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς δυστυ-
χιισμένους συντρόφους τους.

— Εἶμαι πολὺ τεθλιμμένη, κάνει σὲ μιὰ
στιγμὴ ἡ Τσίχλ.

— Γιατί, μωρὲ Ἐφτάζυμη;, ρωτᾶει ὁ Σου-
βλερομύτης;

— Καθότι: τί θὰ πῆ ὁ κόσμος ἂν με δῆ
νὰ ξενυχτεῖω μέσα σ' ἓνα θάμνο μαζί με
δὺο Ἄντράδες!

Ὁ Κακαράκ χασμουριέται ἀνοίγοντας
τὸ στόμα του σὰν χωριάτικος φούρνος...

Ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ φύλαρχου φθάνουν
οἱ φωνὲς καὶ τὰ γέλια τῶν λευκῶν κακούρ-
γων ποὺ γλεντοκοπάνε...

Σὲ λίγο ἀρχίζει ν' ἀκούγεται ρυθμικὰ

ἓνα βαρὺ κωμικὸ ροχαλητό: Ὁ Σουβλερο-
μύτης ἔχει ἀποκοιμηθῆ βαθείᾳ.

Νὰ ὅμως ποὺ ξαφνικὰ ἀναταράζεται σὰν
ἀπὸ ἐφιάλτη. Καὶ ξυπνῶντας ἀνασπκῶνε-
ται:

— Καλὲ τί ἔπαθες; τὸν ρωτᾶει ἡ Τσίχλ.

— Φαίνεται πῶς θὰ κοιμόμουνα με ἀνοι-
χτὰ μάτια, τῆς λέει.

— Γιατί καλέ;

— Γιατί εἶδα ἓνα ὄνειρο. Σημαδιακὸ ὄ-
νειρατο!

— Δπλαδῆ;

— Νά: Εἶδα λέει πῶς οἱ λευκοὶ «μονο-
κλάδες» καὶ «φρακοφόρου» βάλανε τοὺς
ἀραπάδες νὰ μπήξουνε στὴ γῆ τρεῖς
μεγάλους πασσάλους. Ὑστερὶς δέσανε πάνω
σ' αὐτοὺς τὸν Ταρζάν, τὸν ἄλλο Ζαντόβ
καὶ τὴ Ζάμπα. Τέλος ἀνάφανε γύρω τους
φωτιές κί ἀρχίσανε νὰ τοὺς ροδοφῆνουνε.
Ἡ τσίχνα τους ἦτανε τόσο ὁμορφὴ καὶ
ὀρεκτικὴ ποὺ εἶχανε ἀρχίσει νὰ μαζεῦων-
ται γύρω τους καὶ νὰ ξερογλείφωνται οἱ
ἀνθρωποφαναγᾶδες. Ἐνας μάλιστα ἀπὸ
δαύτους ἄρχισε νὰ παίζη τὰμ - τὰμ κα-
λῶντας ὀλόκληρη τὴ φυλὴ γιὰ... συσσίτιο!

»Πῆγα, τὸ λοιπόν, κ' ἐλόγου νὰ πιᾶσω
οὐρά γιὰ κανά κοψίδι. Πλὴ ὅμως ἓνας ἀ-
ράπαρος τινάζει τὴν ποδάρρα του στὰ πι-
σινά μου! Καὶ μ' ἔκανε...

— Νὰ φύγης ἀπὸ τὴν οὐρά; ρωτᾶει ἡ
χοντρή.

— Ὅχι, τῆς ἀποκρίνεται. Μ' ἔκανε... πύ-
ραυλο!

Καὶ προσθέτει:

— Ἐξ οὐ καὶ ζύπνησα!

Μὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμή τὰ χαζὰ μάτια
τοῦ Κακαράκ φωτίζονται παράξενα: Σὰν
κάποια σωτήρια ἰδέα νὰ φώτισε τὸ μυαλό
του.

— Ζαντόβ!, κάνει στὸ σωσία. Βρῆκα ἓ-
ναν τρόπο νὰ σώσω κί... «ἔσένα» καὶ τὸν
Ζαντόβ καὶ τὴ Ζάμπα ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμή
βρισκόσαστε μέσα στὸ σιδερένιο κλουβὶ

Ὁ κακούργος τυχεδιώκτης Ρομπέρ προστάζει
τὸν φύλαρχο νὰ κλείσῃ τὸν Ταρζάν, τὴ Ζάμπα
καὶ τὸν Ζαντόβ κάτω στὸ σιδερένιο κλουβὶ.

καί κάτω στο βαθύ μπουντρούμι του παλατιού.

— Τί τρόπο;

Καί ό Σουβλερομύτης του έξηγει μέ όλες τίς λεπτομέρειες τό σχέδιό του.

Ή Τσιχλ, πού τ' άκούει, δέν ξέρει πώς νά έκδηλώση τό θαυμασμό της στόν Κακαράκ:

— Καλέ έσύ, Τζιτζιφιόγκο μου, δέν είσαι μόνο χαζός. Είσαι κι' έξυπνος, πού τρομάρα νά σούρθη!

Καί τό σχέδιο του έξυπνόβλακα, μπαίνει άμέσως σ' έφαρμογή.

Είναι πιά περασμένα μεσάνυχτα. Οί λευκοί κακούργοι έξακολουθούν νά γλεντοκοπάνε μέσα στο παλάτι του Χούρ Άμπάν.

Ξαφνικά: τρομαγμένα ξεφωνητά φθάνουν στ' αυτιά τους:

— Βοήθειαααα!... Βοήθειααααααα!

Τό «φάντασμα» πού φωσφορίζει

Δυό - τρεις άπό τους μαύρους φρουρούς του παλατιού τρέχουν πρός τό σημείο πού άκούγονται οί φωνές. Πιάνουν τόν άγνωστο πού φωνάζει. Τόν παρουσιάζουν στο φύλαρχο καί στή συντροφιά του:

— Ποιός είσ' έσύ; τόν ρωτάνε.

— Κακαράκ, μέ λένε!, τούς άποκρίνεται. "Όμως ή χοντρή μέ φωνάζει Τζιτζιφιόγκο.

— Καί γιατί φωνάζεις καί ζητούσες βοήθεια;

— Γιατί θά μέ σκότωνα. Μέ είχε άρπάξει άπό τό λαιμό νά μέ πνίξη. "Όμως μόλις άκουσε τούς άραπάδες νά έρχονται, μέ παράτησε. Τόβαλε στα πόδια!

— Ποιός; τόν ρωτάνε όλοι μαζί.

— Ό Ζαντόβ!, τούς άπακρίνεται. Δέν μέ χωνεύει γιατίς του λόγου μου είμαι... Ταρζανικός.

— Ό Ζαντόβ!, τούς άποκρίνεται. Δέν τας. Λάθος θάκανες μυταρά μου.

— Δέν έκανα καθόλου λάθος. Τόν είδα μέ τά μάτια μου!

— Μα ό Ζαντόβ, του έξηγει, βρίσκεται αυτή τή στιγμή διπλαμπαρωμένος μέσα σ' ένα γερό σιδερένιο κλουβί. Κάτω στο βαθύ μπουντρούμι του Παλατιού.

— Τότε θά τόσκασε, κύρ Μονοκλάκια μου!, του κάνει ό Κακαράκ.

Ό φύλαρχος πετιέται όρθιος. Άρπάζει ένα μεγάλο λυχνάρι. Άνοίγει τήν καταπακτή πού όδηγει στο ύπόγειο. Κατεβαίνει άνυπόμονος τά πέτρινα σκαλοπάτια της φθάνει γρήγορα μπροστά στο σιδερένιο

κλουβί. Είναι κλειστό κι' άθικτο. Ό Ζαντόβ βρίσκεται εκεί. Δεμένος χεροπόδαρα κάτω, κοιμάται βαθείά...

"Όταν ό Χούρ Άμπάν ξανανεβαίνει έπάνω άνοίγει τήν πόρτα τής μεγάλης αίθουσας. Καί μέ μιá δυνατή κλωτσιά, έκσφενδονίζει τόν Κακαράκ έξω άπό τό παλάτι του.

Δέν προφθαίνουν όμως νά περάσουν λίγα λεπτά τής ώρας, όταν τά τρομαγμένα ξεφωνητά του Σουβλερομύτη ξανακούγονται:

— Βοήθεια! Βοήθεια!

Οί μαύροι φρουροί τόν ξαναφέρνουν στο παλάτι:

— Τί έπαθες πάλι; τόν ρωτάει ό Ρόμπερ.

— Ό Ζαντόβ, ό Ζαντόβ!, κάνει εκείνος τρέμοντας άπό τό φόβο του. Αυτή τή φορά σήκωσε μιá πέτρα για νά μου τσακίση τό κεφάλι. "Όμως καλά πού ξαναφώναξα καί πλάκωσαν οί άραπάδες άπ' έδώ. Άλλοιώς... ζωή σε λόγου σας καί ζωή στα κατσικομούλαρά μου!

Ό άρχηγός τών λευκών άρχίζει ν' άμφιβάλλη:

— Είσαι βέβαιος, Χούρ Άμπάν, ρωτάει τό φύλαρχο, πώς ό Ζαντόβ έξακολουθεί νά βρίσκεται κάτω καί μέσα στο κλουβί;

— Πριν λίγο πού κατέβηκα τόν είδα μέ τά μάτια μου!, του άποκρίνεται εκείνος.

— Κι' εγώ τόν είδα μέ τά μάτια μου!, επιμένει ό Κακαράκ.

Καί προσθέτει:

— Καλά τό κατάλαβα εγώ πώς δέν είναι ζωντανός άνθρωπος. Άλλά μπρουκόλακας πού ρουφάει αίμα!

Ό Ρόμπερ άρπάζει τώρα μέ τή σειρά του τό λυχνάρι. Κατεβαίνει στο βαθύ ύπόγειο μπουντρούμι. Βλέπει καί μέ τά δικά του μάτια πώς ό Ζαντόβ βρίσκεται καί κοιμάται μέσα στο διπλαμπαρωμένο σιδερένιο κλουβί.

Έξω φρενών ξανανεβαίνει έπάνω. Άρπάζει τόν Κακαράκ άπό τό λαιμό. Τραβάει ένα κομφο στιλέττο μέ χρυσοστολισμένη λαθή. Έτοιμάζεται νά τό καρφώση στήν καρδιά του:

— Για νά μάθης νά μη μās κοροϊδεύς σκύλε!, μουγγρίζει.

Μα νά: τήν ίδια στιγμή ή έξωτερική πόρτα τής μεγάλης αίθουσας άνοίγει. Στο κατώφλι της παρουσιάζεται ό Ζαντόβ. "Όμως τό μισόγυμνο καί καταματωμένο άπό τίς βουρδουλιές κορμί του, φωσφορίζει παράξενα. Δέν μοιάζει μέ ζωντανόν άνθρωπο. Άλλά μ' ένα πλάσμα ύπερκόσμιο!

"Όλοι έχουν άπομείνει άναυδοι στο αντίκρουμά του. Μα πιο πολύ άπ' όλους ό δεισιδάιμονας φύλαρχος.

Αυτός, πιστεύοντας τώρα πώς ό Ζαντόβ

πού του φάνηκε σαν να κοιμάται στο κλουβί, είχε πεθάνει και βρυκολακιάση, γονατίζει μπροστά του:

— Έλεος!, ψιθυρίζει με δέος. Δεν φταίω εγώ. Συχώρεσέ με! Οί λευκοί σέ σκοτώσανε!

Ή πιό δικαία τιμωρία!

Τό «φάντασμα» του Ζαντόβ σπκώνει τό δεξι του χέρι. Καί, καλώντας με τόν δείκτη της παλάμης του τόν Χούρ Άμπάν, ύποχωρεί. Βγαίνει έξω από τήν αίθουσα του παλατιού.

· Ο φύλαρχος τό άκρλουθεί σαν ύπνωτισμένος. Βγαίνει κι' αυτός από τήν πόρτα. Κι' άκούει τόν βρυκόλακα νά του

λέη με βαθειά ύπόκωφη φωνή:

— Άν δέν μου παραδώσης άμέσως δεμένους τούς τρεις λευκούς άνδρες, θά ρουφήξω τό αίμα σου. Θά σέ κάνω κ' έσένα βρυκόλακα!

Ο Χούρ Άμπάν προστάζει άμέσως και πρόθυμα τούς μαύρους φρουρούς του παλατιού του.

Λίγες στιγμές μετά ό Ρόμπερ και οι άλλοι δυό τυχοδιώκτες συνεργάτες του βρίσκονται κάτω στή μεγάλη αίθουσα δεμένοι χειροπόδαρα.

Ο Βρυκόλακας δίνει τώρα δεύτερη διαταγή στον τρομοκρατημένο φύλαρχο, δείχνοντάς του τόν Κακαράκ:

— Δώστου τά κλειδιά ν' άνοιξη τό κλουβί και νά λευτερώση τούς συντρόφους μου. Κατέβα κ' έσύ με δυό άραπάδες σου ν' άνεβάσεται επάνω τό... «πτώμα» μου!...

Ο Χούρ Άμπάν ύπακούει τυφλά στις προσαγές του φαντάσματος πού φωσφορίζει άπαίσινα στό σκοτάδι της τραγικής αύτης νύκτας.

Έτσι, σαν ό Κακαράκ, κατεβαίνοντας μαζί τους, άνοίγει τή σιδερένια κλούβα και λύνει τά χέρια του Ταρζάν και της Ζάμπα, ό φύλαρχος με τρυς μαύρους του κάνουν νά σπκώσουν τό... «πτώμα» του Ζαντόβ. Έκείνο όμως ξαφνιάζεται και... ξυπνάει!

Τρομοκρατημένοι τώρα ό Χούρ Άμπάν και οι άραπάδες του, τό βάζουν πανικόβλητοι στό πόδια. Άνεβαίνουν σαν τρελλοί τά πέτρινα σκαλοπάτια της καταπακτής. Βγαίνουν στή μεγάλη αίθουσα του παλατιού. Κι' απ' εκεί χάνονται έξω στό

σκοτάδι, ούρλιάζοντας σαν λαθωμένα θείρια.

Ο τρόμος κι' ό πανικός τους μεταδίνονται και στους φρουρούς του παλατιού. Τούς άκολουθούν κι' αυτοί έγκαταλείποντας τίς θέσεις και τίς σκοπιές τους.

Έρημο κι' άφύλακτο άπομένει τώρα τό παλάτι. Κι' αυτό άκόμα τό φάντασμα έχει έξαφανιστή. Μονάχα οι τρεις δεμένοι λευκοί τυχοδιώκτες και κακούργοι έχουν άπομείνει στή μεγάλη αίθουσα του. Οι τρεις γυναίκες με τίς έξωμες τουαλέπτες έχουν φύγει κι' αυτές. Τρέχουν σαν τρελλές μέσα στό σκοτάδι της Ζούγκλας ξεφωνίζοντας χωρίς νά ξέρουν πού πηγαίνουν.

Θά είναι πολύ τυχερές, άν μέχρι νά ζημερώση δέν συναντηθούν με κανένα πεινασμένο θείριο.

Στό μεταξύ βγαίνουν από τό ύπόγειο μπουντρούμι πρώτος ό Κακαράκ και πίσω του ό Ταρζάν, ή Ζάμπα και ό Ζαντόβ. Άντικρύζουν κάτω τούς τρεις χειροπόδαρα δεμένους λευκούς. Άναρωτιώνται χαμένα:

— Μά ποιός έδωσε αυτούς τούς κακούργους; Ποιός κατάφερε τόν φύλαρχο νά μάς έλευθερώση;

Ο Σουβλερομύτης του άποκρίνεται σοβαρός.

— Δυό είναι οι σωτήρες σας: Του λόγου μου κ' ένα... φάντασμα, μετά συγχωρήσεως!

Ή Ζάμπα, πού παίρνει πάντα στα σοβαρά τά λόγια του Κακαράκ, τόν ρωτάει:

— Τί φάντασμα;

— Δεν ξέρω και καλά, της άποκρίνεται. Μπορεί και νά μην ήτανε φάντασμα. Νά ήτανε... βρυκόλακας! Πάντως ήτανε φτυστός κι' ολόιδιος ό Ζαντόβ!

Ο Ταρζάν γυρίζει τώρα στό φίλο του.

— Ήτανε ό σωσίας σου; ρωτάει χαμογελώντας.

— Μά σωσίας μου δέν ύπάρχει, μουρμουρίζει κομπιάζοντας ό Ζαντόβ. Τόσες φορές σάς τό έχω πη!

Ο Κακαράκ έπιμένει:

— Ναι, ναι: Ο σωσίβιος ήτανε! Έγώ κ' ή χοντρή κοφομεσαστήκαμε μαζεύοντας παπαρούνες και πυγολαμπίδες. Μι τίς παπαρούνες κάναμε τό κορμί του νά μοιάζει σαν ματωμένο από βουρδουλίες. Και με τό φώφορο από τίς πυγολαμπίδες, τόν κάναμε νά φωσφορίζη σαν φάντασμα!

Ο άρχοντας της Ζούγκλας και ή Ζάμπα έχουν πιά πεισθή για τήν ύπαρξη του σωσίας. Όμως άφήνουν τό θέμα αυτό νά τό κουβεντιάσουν άλλοτε με τόν Ζαντόβ. Τους φαίνεται πολύ παράξενο γιατί έπιμένει τόσο νά τόν κρύβη.

— Κι' αυτούς τώρα τί θά τους κάνουμε; ρωτάει ό Σουβλερομύτης, δείχνοντας

τούς τρεις δεμένους χειροπόδαρα κάτω κακούργους.

— 'Αφήστε τους, κάνει ό Ζαντόθ. Θα ξεδέψω τρεις γροθιές μου και θα χορτάσουν ένα σωρό όρνια με τὰ βρωμερά κουφάρια τους!

Και κινείται άγριεμένος πρὸς τὸ μέρος τους.

Ό Ταρζάν τὸν συγκρατεί:

— Όχι, φίλε μου. Θα ήταν κρίμα κι' άδικο νὰ σκοτώσουμε τούς ανθρώπους αὐτούς...

— Γιατί; ρωτάει παραξευεμένος ό "Έλληνας.

— Γιατί κάνανε μεγάλο ταξίδι και πολλά έξοδα γιὰ νὰ φθάσουν, οί καημένοι, έδῶ στή Ζούγκλα, ν' ανακαλύψουν κρυμμένους θησαυρούς!

Και τελειώνοντας τὰ άκαταλαβίστικα λόγια του, σκύβει και κόβει με τὸ μαχαίρι τὰ χορτόσχοινα πὸν δένουν τὰ πόδια τους. "Υστερα τούς βοηθάει νὰ σηκωθούν.

— Δρόμο τώρα, τούς προστάζει. Κάπου έδῶ κοντὰ θρίσκειται ένας κόκκινος Πύργος. Μέσα σ' αὐτόν είναι κρυμμένοι μεγάλοι κι' άτίμητοι θησαυροί. Πάμε νὰ τόν... παραλάβετε!

.....
 "Όταν φθάνουν εκεί, ό Ταρζάν κι' ό Ζαντόθ μαζί —άφάνταστα χειροδύναμοι καθώς είναι— τραβάνε και ξεθεμελιώνουν τὰ χοντρά σιδερένια κάγκελα ενός χαμηλοῦ παραθύρου τοῦ Πύργου.

"Υστερα τούς πετάνε και τούς τρεις μέσα, άφού πρώτα λύνουν τὰ δεμένα χέρια τους.

— Όσο γιὰ φαί, νὰ πιπιλάτε τὰ πετράδια!, τούς φωνάζει γελώντας ό Κακαράκ.

Στὸ μεταξὺ ή Ζάμπα έχει μαζέψει άπό γύρω μεγάλες πέτρες και κουβαλάει νερό.

"Ετσι οί δυὸ ήρωές μας κτίζουν τὸ άνοιγμα τοῦ παραθύρου, κλείνοντάς το γιὰ πάντα.

— Αιώνια τους ή μνήμη!, ψιθυρίζει πένθιμα ό Σουβλερομύτης. Τὸ μόνο καλὸ είναι πὼς θα πάνε στήν Κόλασι... πλούσιοι!

Ξαφνικά όμως κάτι θυμάται και τὸ θάζει στὰ πόδια άνήσυχος και μουρμουρίζοντας:

— Η χοντρή, μωρέ! Ξέχασα τήν Τοιχούλα μου τή φουκαριάρα! Θεές, άδερφέ μου νὰ μοῦ τή φάπ τὸ «Φάντασμα» και νά... γλυτώσω άπό δαῦτη!

Τ Ε Λ Ο Σ

Άποκλειστικότητα:

Γενικὰ Έκδοτικά Έπιχειρήσεις Ο.Ε.

Πρωτότυπο κείμενο: ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Τήν πιὸ συναρπαστική και καταπληκτική περιπέτεια Ζούγκλας, θα τήν διαβάσετε τήν έρχόμενη Τρίτη στὸ θρυλικὸ πιὰ περιοδικό:

«ΖΟΥΓΚΛΑ - ΤΑΡΖΑΝ»

Ό τίτλος της είναι:

Ο ΔΗΜΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Και τὸ έχει γράψει, όπως, πάντα, ό

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΠΛΟΚΗ — ΔΡΑΣΙΣ — ΑΓΩΝΙΑ — ΜΥΣΤΗΡΙΟ!

"Όσοι καταλαβαίνουν πὼς δέν έχουν γερά νεύρα· νὰ μη διαβάσουν τόν:

ΔΗΜΙΟ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ ΤΟΥ ΑΛΑΜΟ

■ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

γει το στόμα, έτοιμη να τον ευχαριστήσει, ο ξανθομάλλης θαδίζει προς το μέρος του πεσμένου ληστή κι' έτσι φύγει από κοντά της, αφήνοντάς την άναυδη, μ' άνοιχτό το στόμα.

Τό παλληκάρι στέκει επάνω από τον πεσμένο άντρα, που βογγάει άκόμα.

—Γιατί έπιτεθήκατε στο άμάξι; ρωτάει.

Ο ληστής άποκρίνεται μονάχα μ' ένα λυσσασμέλο μουγκρητό.

Ο μικρός κάου-μπού ρωτάει πάλι, με σκληρή φωνή:

—Αν θέλατε άπλώς να τους ληστέψετε, γιατί πήγατε να σκοτώσετε την κοπέλλα; Η άμαξα ήτανε πιά στα χέρια σας!

Ο κακούργος τρίζει πάλι τα δόντια του, χωρίς ν' άπαντήσει. Κυττάζει, με κατακόκκινα άπ' τη λύσσα μάτια, τον τρομερό έκείνον νεαρό.

—Απάντησέ μου γρήγορα!, λέει αύστηρά ο ξανθομάλλης. Δέν έχω πολύ καιρό να χάσω μαζι σου! Γιατί θελήσατε να τη σκοτώσετε;

Μ' ένα ξαφνικό ξέσπασμα ο ληστής, φωνάζει άγρια:

—Γιατί σκοτώνουμε όλους που περνάνε άπ' αύτή την έρημο! Δέν γίνεται εξαίρεσι στις γυναίκες! Ούτε στα μωρά! Λοιπόν θα πεθάνεις κι' έσύ κι' έκείνη! Μην έλπίσης πως θα βγεις ζωντανός από δω μέσα!

—Ποιός σας έχει δώσει αύτή τη διαταγή;

—Μην περιμένεις να σου πώ!

Ο μικρός κάου-μπού δέν άποκρίνεται, αλλά τό χέρι του κατεβαίνει πάλι σαν άστραπή, στη λαβή του πιστολιού του, που τόχει ξαναβάλει στη θήκη του. Τό κόλτ βροντάει κι' άστράφει μέσα στην παλάμη του κι' ο κακούργος τινάζεται πίσω, με μία άναστροφη κραυγή τρόμου. Νιώθει τό άγγιγμα του κευτού μολυβιού στον άριστερό κρόταφο του. Φέρνοντας τό χέρι του σ' έκείνο τό σημείο, με τά μάτια γουρλωμένα διάπλατα άπ' τη φρίκη, νιώθει τό κάψιμο της σφαίρας, που, αν είχε πάει λίγα χιλιοστά πιο πέρα, θα τον είχε σκοτώσει.

—Ποιός σας έχει δώσει αύτή τη διαταγή; ξαναρωτάει ο μικρός κάου-μπού, με παγωμένη φωνή.

—Δέν είσαι άνθρωπος! Είσαι δαίμονας!, γυρλάζει έντρομος ο ληστής.

—Ποιός σας θάξει να σκοτώνετε ύσους περνούν άπ' την έρημο; ξαναρωτάει ξερά ο ξανθομάλλης.

Ο φονιάς γλείφει τά ξεραμένα χείλια του. Κυττάζει μ' άνειπωτό τρόπο τη σκοτεινή κάννη του κόλτ, που τον σημαδεύει άκριδώς άνάμεσα στα μάτια.

—Ο...ό...ό 'Ελ Τίγκρε!, τραυλίζει στο τέλος.

ΤΑ ΟΛΟΓΑΛΑΝΑ μάτια του ξανθομάλλη σκοτεινιάζουν άπότομα, σαν τον καθαρό ούρανό, που τον σκεπάζει ένα γκριζό σύννεφο. Αυτό όμως κρατάει μόνο μία στιγμή. Ύστερα ρωτάει πάλι:

—Ποιός κρύβεται κάτω άπ' αυτό τό όνομα;

—Δέν έξω! Τ' όρκίζομαι πως δέν έξω!, ούρλιάζει τρομοκρατημένος ο ληστής. Κανείς δέν τον ξέρε! Έχει διαρκώς τό πρόσωπό του σκεπασμένο με μία μωσαί μάσκα!

—Και πού είναι τό λημέρι του; Πού τον συναντάτε έσείς; ρωτάει πάλι ο μικρός κάου-μπού.

—Σε κάθε τρεις κύκλους του γεωγαριού, πηγαίνουμε στο...

Ένας πυροβολισμός άντηχεί σαν βροντή μέσα στη σκοπή της έρημου. Τα λόγια του ληστή κόβονται στη μέση κι' ένας ρόγχος βγαίνει άπ' τό λαρύγγι του. Τα μάτια του γουρλώνουν με θανάσιμη άγανάκη. Και μ' άπ' τή κατι, αλλά ένα αίμα-

τινο ρυάκι κυλάει άπ' τις άκρες των χειλιών του. Πνίγεται. Φέρνει τό χέρι στον λαιμό και πέφτει άνάσκελα. Τα μάτια του όρθάνοιχτα κι' άκίνητα, σαν κρυσταλλένια, καρφώνονται στον φλογισμένο ούρανό.

Ο μικρός κάου-μπού άναπνέδει λαφιασμένος. Δέν χρειάζεται παρά μόνο μία ματιά, για να βη και να καταλάβη τι έχει συμβή: Τον ληστή, τον έχει σκοτώσει ο δεύτερος σύντροφός του, που έχει καρφωμένο στο στήθος του, τό ιδιάνικό βέλος.

Όση ώρα έκείνοι μαλούσαν, έχει άνασκηκώθι με κόπο επάνω στους άγκώνες του και, στηρίζοντας τό τουβέκι του όσο μπορεί καλύτερα, σημαδεύει. Οί πάνω που νοιώθει όμως είναι φοβερό και ή άδύσνοια του μεγάλη. Τό τουβέκι πηγαινοέρχεται πέρα-δωθε, μ'ην μπορούσαν να μείνη άκίνητο, για να σημαδέψει καλά. Θέλει να χτυπήση τον μικρό κάου-μπού. Άκούγοντας όμως τον σύντροφό του, νάναι έτοιμός να μορτωρήση τό μυστικό του 'Ελ Τίγκρε και μ'η καταφέρνοντας να σηκώση ψηλότερα την κάννη, πυροβολεί διαστικά έκείνον. Τώρα κά-ει καινούργιες προσπάθειες, για να στείλη τον θάνατο και στον ξανθομάλλη. Την ίδια στιγμή όμως, ένα δεύτερο βέλος φτερουγίζει στον άέρα κι' έρχεται και καρφώνεται πλάι στο πρώτο, στο στήθος του φονιά. Αυτή τη φορά ο κακούργος, μ' ένα άδύσνοιο μουγκρητό, πέφτει πάλι άνάσκελα, νεκρικό άκίνητο.

Ο μικρός κάου-μπού στρέφει και βλέπει να πλησιάζη προς τό μέρος του ένας τριπίθισμος ένδιανόςκος. Τού χαμογελάει με άγάπη, ενώ ή Λολίτα κυττάζει με γουρλωμένα μάτια, αυτόν τον καινούργιο, όσο και παράξενο έπισκέπτη.

ΛΟΛΙΤΑ ΠΕΡΕΖ

ΕΧΟΥΝ ζέψει και τό δεύτερο άλογο στην άμαξα και έχουν ξεκινήσει κι' οί τρεις για τό Σαντιόγκο. Η κοπέλλα είναι άνεβασμένη στη θέση του άμαξά. Ο μικρός ένδιανόςκος κάθεται δίπλα της, ενώ τό δικό του άλογο, δεμένο στο πλάι, έκρλουσεί.

Ο Τίμ Ντόναχιου επάνω στο άλογό του, έρχεται κοντά τους, από τό άλλο πλευρό. Μερικές φορές κρυφκουττάζει την όμορφη νέα. Φαίνεται έκδιάρρη κι' έχει συσχωρά τό όλομαυρα μάτια της, καρφωμένα εμπρός. Κι' όμως κι' έκείνη, στιγμές - στιγμές κρυφκουττάζει τον νεαρό κάου-μπού. Μία άπ' όλες αυτές τά βλέμματά τους συναντιώνται.

Ο Τίμ ξεροκαταπίνει και κοκκινίζει άνάλαφρα.

Η Λολίτα του λέει ειρωνικά:
—Θά έλεγε κανείς ότι στενοχωρήθηκες, που μου έρωσες τη ζωή! Σου είμαι τόσο άντιπαθητική!

Ο ξανθομάλλης ξεροκαταπίνει πάλι.
—Πολύ θα ήθελα να άπαντήσω «ναί», σενιοριότα!, μουρμουρίζει. Δυστυχώς όμως, δέν λέω ποτέ μου ψέματα και λοιπόν... συμβαίνει τό έντελώς αντίθετο! Σηληθίζω πάντα να άποφεύγω τά κορίτσια που βρίσκω πολύ - πολύ συμπαθητικά!

Τό πρόσωπό της κοπέλλας κοκκινίζει από εύχασοίτησι, αλλά τό μάτια της λάμπουν από περιέργεια.

—Αυτό είναι παράλογο!, λέει. Δέν καταλαβαίνω!

—Η δουλειά που κάνω είναι ρισκοκίνδυνη, άποκρίνεται ο Τίμ. Και δέν μένω ποτέ μου στο ίδιο μέρος... Κι' αυτό θα ποέπει να κρατήση για πολλά χρόνια. Έίσως τώρα να με καταλάβετε... Άλήθεια: έίχασα να σας συστήσω: Με λένε Τίμ Ντόναχιου.

—Κι' έμένα Λολίτα Περéz, λέει τό κορίτσι χαμογελώντας. Δέν νομίζω πως πρέπει να μου έρρεσαι: έκθρικά, Τίμ, μόνο και μόνο επειδή... ή δουλειά σου είναι ρισκοκίνδυνη! Έξ άλλου σε βρίσκω κι' εγώ συμπαθητικό!

■ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

